

İlk kitabı Şimdi'nin Gücü ile milyonlarca insana ulaşan Eckhart Tolle, bu çok beklenen yeni kitabında öğretisinin özünü herkesin anlayabileceği kısa özdeyişler halinde sunmaktadır. Tolle, zamanımızın ruhsal gereksinimlerini anlamakta, tüm spiritüel geleneklerin özünden yararlanarak, bu gerçekleri yepyeni bir biçimde ifade etmektedir. Sonuçta ortaya hem kadim hem de çağdaş olan, ebedi ve güçlü mesajlarla dolu bir eser çıkmıştır.

Dinginliğin Gücü, içerdği mesajların sessiz sihrini gerçekleştirmesine izin verecek okurlar için gerçek bir uyanış ve dönüşüm sağlayabilir.

"Bu kitap dinginlikten kaynaklanmış olduğundan güce sahiptir -sizi kaynaklandığı aynı dinginliğe götürecek güce. O dinginlik aynı zamanda içsel huzurdur, ve sizin Var'lığınızın özüdür. Dünyayı kurtaracak ve dönüştürecek olan şey içsel dinginliktir."

"İçsel dinginlikle teması yitirdiğinizde, kendinizle teması yitirirsiniz. Kendinizle teması yitirdiğinizde, kendinizi dünyada kaybedersiniz. Gerçek benliğiniz ile dinginlik birbirinden ayrılmaz. O sizin asli doğanızdır. Dinginlik içinde algıladığınız her şeyle bir'lik hissedersiniz. Her şeyle bir olduğunuzu hissetmek gerçek sevgidir. Dinginlik zekânın ta kendisidir; o her formu doğuran bilinçtir. Bilgelik dinginlikle birlikte gelir..."

-Eckhart Tolle •

BESTSELLER

DİNGİNLİĞİN GÜCÜ

ECKHART TOLLE

AKAŞA®

İÇİNDEKİLER

Kitabın Orijinal Adı:

Stillness Speaks

Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları

Akçalı Telif Hakları Ltd. Şti. aracılığı ile

Akaşa Yayın Dağıtım Tanıtım Ltd. Şti.'ne aittir

Copyright © 2003 Eckhart Tolle

Dizgi: Bilginler

Baskı: Avcı Ofset

Kapak Basımı: Santra Ajans

Cilt: Evren Ciltevi

Yayıncılık Sertifika No: 10544

ISBN: 978-975-6793-56-5

AKAŞA

Yayın Dağıtım Tanıtım Ltd. Şti.

Lamartin Cad. No: 40 Asma Kat Taksim - İstanbul

Tel: (0212) 235 99 73 - Fax: 235 99 70

<http://www.akasa.com.tr>

Üçüncü Basım

İstanbul, 2009

Giriş 7

Bölüm 1

Sessizlik & Dinginlik 13

Bölüm 2

Düşünen Zihnin Ötesi 21

Bölüm 3

Egosal Benlik 33

Bölüm 4

Şimdi 43

Bölüm 5

Gerçek Kimliğiniz 53

Bölüm 6

Kabullenmek & Teslim Olmak 63

Bölüm 7

Doğa 75

Bölüm 8

İlişkiler 85

Bölüm 9

Ölüm & Ölümsüz Olan 97

Bölüm 10

Istırap & Istırapın Sonu 109

Yazar Hakkında 120

GİRİŞ

Gerçek bir ruhsal öğretmenin, sözcüğün geleneksel anlamında, öğreteceği bir şey yoktur; onun size -yeni bilgi, inançlar, ya da ahlaki davranış kuralları olarak- vereceği ya da katacağı bir şey yoktur. Böyle bir öğretmenin tek işlevi sizi zaten olduğunuz -ve varlığınızın derinliklerinde zaten bildiğiniz- kimliğin gerçeğinden ayıran şeyden kurtulmanıza yardımcı olmaktır. Ruhsal öğretmen, aynı zamanda huzur olan o içsel derinlik boyutunu açığa çıkarmak ve size göstermek için oradadır.

Eğer siz uyarıcı, teşvik edici fikirler, teoriler, inançlar, entelektüel tartışmalar arayarak bir ruhsal öğretmene - ya da bu kitaba- yaklaşırsanız, düş kırıklığına uğrayacaksınız. Bir başka deyişle, eğer düşünce için besin arıyorsanız onu bulamayacaksınız, ve öğretinin özünü, bu kitabın sözcüklerde değil, kendi içinizde bulunan özünü kaçıracaksınız. Kitabı okurken bunu hatırlamanız, bunu hissetmeniz iyi olur. Sözcükler yol gösteren işaret direklerinden başka bir şey değildir. Onların işaret ettikleri şey düşünce âleminde bulunamaz; o sizin içinizde bulunan ve düşünceden çok daha derin ve çok daha engin olan bir boyuttur. Son derece güçlü ve canlı bir huzur o boyutun özelliklerinden biridir; bu yüzden, kitabı okurken içinizde huzurun yükseldiğini his-

settiğiniz anlarda bu kitap işini yapıyor ve öğretmenlik işlevini yerine getiriyor, yani, size gerçek kimliğinizi hatırlatıyor ve yuvaya geri dönüş yolunu gösteriyordur.

Bu baştan sona okunup sonra rafa kaldırılacak bir kitap değildir. Onunla birlikte yaşayın, onu sık sık okuyun, ve daha da önemlisi, sık sık elinizden bırakıp üzerinde düşünün. Birçok okur her paragraftan sonra, doğal olarak, okumayı bırakıp düşünme, dinginleşme eğilimi hissedecektir. Okumayı sürdürmek yerine okumaya ara vermek daima daha yararlı ve daha önemlidir. Kitabın işini yapmasına, sizi tekrarlamak ve koşullanmış düşüncünüzün eski akışkanlıklarından uyandırmasına izin verin.

Bu kitabın biçimi, kaydedilmiş ruhsal öğretilerin en eski biçiminin, kadim Hindistan'ın sutralarının şimdiki çağ için yeniden canlandırılması olarak görülebilir. Sutralar gerçeği çok az kavramsal ayrıntıyla, güçlü bir biçimde işaret eden özdeyişlerdir. Vedalar ve Upanişadlar, Buda'nın sözleri gibi, sutralar biçiminde kaydedilmiş kadim kutsal öğretilerdir. Kadim Çin bilgeliği kitabı *Tao Te Ching'in* içerdiği çok derin öğretiler gibi, İsa'nın sözleri ve meselleri de, öyküsel çerçevelerinden çıkarıldıklarında, sutralar olarak görülebilirler. Sutra biçiminin avantajı kısıllığında yatar. O düşünen zihni gereğinden daha fazla meşgul etmez. Onun söylemediği, sadece işaret ettiği şey, söylediği şeyden daha önemlidir. Bu kitaptaki yazıların sutramsı karakteri, özellikle, sadece en kısa sunuşları içeren 1. bölümde (Sessizlik & Dingenlik) belirgindir. Bu bölüm tüm kitabın özünü içer-

mektedir ve o bazı okurların gereksindikleri tüm şey olabilir. Diğer bölümler biraz daha fazla işaret-direğine ihtiyaç duyanlar için sunulmaktadır.

Tıpkı kadim sutralar gibi, bu kitapta yer alan yazılar da kutsaldır ve dinginlik diyebileceğimiz bir bilinç halinden kaynaklanmışlardır. Ancak, o kadim sutralardan farklı olarak, onlar herhangi bir dine ya da spiritüel geleneğe ait değil, tüm insanlığa açıktırlar. Burada bir aciliyet duygusu da vardır. İnsan bilincinin değişim ve dönüşümü artık, deyim yerindeyse, bir lüks değildir; o sadece tecrit olmuş az sayıda bireyin erişebileceği bir şey değil, eğer insanlık kendini yok etmek istemiyorsa, bir gerekliliktir. Halen, eski bilincin işlevsizliği ve yeni bilincin ortaya çıkışı, her ikisi de giderek hızlanmaktadır. Paradoksal olarak, durum aynı zamanda hem kötüye hem de iyiye gitmektedir, ancak kötüye gidiş, çok fazla "gürültü" yaptığı için, daha çok göze çarpmaktadır.

Bu kitap, elbette, sözcülderi kullanmaktadır, ve bunlar okuma sürecinde zihninizdeki düşüncelere dönüşecektir. Ama, bunlar sıradan -tekrarlamak, gürültülü, kişinin kendi çıkarlarına hizmet eden, dikkat çekmek için haykıran- düşünceler değildir. Tıpkı her gerçek ruhsal öğretmen gibi, tıpkı kadim sutralar gibi, bu kitaptaki düşünceler "Bana bakın" dememekte, "Benim öteime bakın" demektedir. Bu düşünceler dinginlikten kaynaklanmış olduklarından güce sahiptirler -sizi kaynaklandıkları aynı dinginliğe götürecek güce. O dinginlik aynı zamanda içsel huzurdur, ve o dinginlik ve huzur

Dinginliğin Gücü

sizin Varlığınızın özüdür. Dünyayı kurtaracak ve dönüştürecek olan şey içsel dinginliktir.

BÖLÜM 1

SESSİZLİK & DİNGİNLİK

işsel dinginlikle teması yitirdiğinizde, kendinizle teması yitirirsiniz. Kendinizle teması yitirdiğinizde, kendinizi dünyada kaybedersiniz.

En derin benlik duygunuz, gerçek benlik duygunuz ile dinginlik birbirinden ayrılmaz. Bu isimden ve formdan daha derin olan *Ben'i»/dir*.

Dinginlik sizin asli doğanızdır. Dinginlik nedir? O bu sayfadaki sözcüklerin algılanıp düşüncelere dönüştüğü işsel alan ya da Farkındalıktır. Bu Farkındalık olmadan, hiçbir algılama, hiçbir düşünce, hiçbir dünya olmazdı.

Siz bir kişi kıkığına girmiş o farkındalıksınız.

Dışsal gürültünün karşılığı işsel düşünce gürültüsüdür. Dışsal sessizliğin karşılığı işsel dinginliktir.

Her ne zaman çevrenizde bir sessizlik olursa, onu dinleyin. Yani, onun farkına varın. Ona dikkat edin. Sessizliği dinlemek kendi içinizdeki dinginlik boyutunu uyandırır, çünkü ancak dinginlikle siz sessizliğin farkına varabilirsiniz.

Dikkatinizi çevrenizdeki sessizliğe verirken, siz düşünmemektesinizdir. Farkındasınızdır, ama düşünmemektesinizdir.

Sessizliğin farkına vardığınızda, hemen o içsel dingin uyanıklık hali ortaya çıkar. Siz o anda orada mevcutsunuzdur. Binlerce yıllık ortak insan koşullanmasının dışına çıkmışsınızdır.

Bir ağaca, bir çiçeğe, bir bitkiye bakın. Bırakın farkındalığınız onun üzerinde kalsın. Onlar ne kadar dingingir, ne kadar derin bir biçimde Var'lıkta köklenmişlerdir. Doğanın size dinginliği öğretmesine izin verin.

Bir ağaca bakıp onun dingingliğini algıladığınızda, siz de dingingleşirsiniz. Onunla çok derin bir düzeyde birleşirsiniz. Dinginglik içinde ve dinginglik sayesinde algıladığınız her şeyle bir'lik hissedersiniz. Her şeyle bir olduğunuzu hissetmek gerçek sevgidir.

Sessizlik yardımcı olabilir, ama dingingliğe erişmek için sessizliğe ihtiyacınız yoktur. Çevrede gürültü olduğunda bile, siz o gürültünün altındaki dingingliği, gürültünün ortaya çıktığı alanı fark edebilirsiniz. O içsel saf Farkındalık alanıdır, bilincin ta kendisidir.

Siz farkındalığı tüm duyuşsal algılarınızın, tüm düşünüşünüzün arka plânı olarak fark edebilirsiniz. Farkındalığın farkına varmak içsel dingingliğin ortaya çıkışıdır.

Rahatsız edici herhangi bir ses, bir gürültü de sessizlik kadar yardımcı olabilir. Nasıl mı? Gürültüye gösterdiğiniz içsel direniş bırakarak, onun olduğu gibi olmasına izin vererek; bu kabulleniş de sizi dinginglik denen o içsel huzur âlemine götürür.

Her ne zaman bu ânı -o her nasıl olursa olsun- olduğu

gibi derin bir biçimde kabullendiğinizde, siz dingsinsinizdir, huzur içindesinizdir.

Dikkatinizi aralıklara, boşluklara verin: İki düşünce arasındaki aralığa, bir sohbette sözcükler arasındaki, bir piyanonun ya da flütün notaları arasındaki kısa, sessiz boşluğa, ya da soluk alışınız ile soluk verişiniz arasındaki aralığa dikkat edin.

Dikkatinizi bu aralıklara, bu boşluklara verdiğinizde, "bir şeyin" farkındalığı sadece farkındalık haline; gelir. Saf bilincin formsuz boyutu içinizden ortaya çıkar ve form ile özdeşleşmenin yerini alır.

Gerçek zekâ sessizce iş görür. Dinginlik yaratıcılığın ve sorunların çözümlerinin bulunduğu yerdir.

Dinginlik sadece gürültünün ve içeriğin yokluğu mudur? Hayır, o zekânın ta kendisidir; o her formu doğuran, her formun temelini oluşturan bilindir. Ve o siz-

den, gerçek benliğinizden nasıl ayrı olabilir? Siz olduğunuzu düşündüğünüz form ondan kaynaklanmıştır ve onun sayesinde varlığını sürdürür.

O tüm galaksilerin ve tüm otların, çiçeklerin, ağaçların, kuşların, ve tüm diğer formların özüdür.

Dinginlik bu dünyada hiçbir forma sahip olmayan tek şeydir. Ama öyleyse, o gerçekte bir şey değildir, ve bu dünyadan değildir.

Siz bir ağaca ve bir insana dinginlik içinde bakarken, kim bakmaktadır? Kişiden daha derin bir şey. Bilinç kendi yaratımına bakmaktadır.

Kutsal Kitap'ta, Tanrı'nın dünyayı yarattığı ve onu güzel bulduğu söylenir. Sizin düşüncesiz bir dinginlikle bakarken gördüğünüz de budur.

Dinginliğin Gücü Kabullemek & Teslimûiraak

Sizin daha fazla bilgiye ihtiyacınız var mı? Dünyayı daha fazla bilgi, daha hızlı bilgisayarlar, daha fazla bilimsel ya da entelektüel analiz mi kurtaracak? Bu zamanda insanlığın muhtaç olduğu şey bilgelik değil midir?

Ama, bilgelik nedir ve nerede bulunabilir? Bilgelik dingin olma yeteneğiyle birlikte gelir. Sadece bakın ve sadece dinleyin. Başka bir şeye ihtiyaç yoktur. Dingin olmak, bakmak ve dinlemek içinizdeki kavramsal-olmayan zekâyı aktive eder. Bırakın, sözlerinizi ve eylemlerinizi dinginlik yönetsin.

BOLUM 2

DÜŞÜNEN ZİHNİN ÖTESİ

insanın durumu: Düşüncede kaybolmuşluk.

Çoğu insan tüm yaşamını kendi düşüncelerinin sınırları içinde hapsolarak geçirir. Onlar geçmiş tarafından koşullandırılmış, dar, zihin-ürünü, kişiselleştirilmiş bir benlik duygusunu asla aşamazlar.

İçinizde, her bir insanın içinde olduğu gibi, düşünce-den çok daha derin bir bilinç boyutu vardır. O sizin ta özünüzdür. Biz ona mevcudiyet, farkındalık, koşullanmamış bilinç diyebiliriz. Kadim öğretilerde, o içinizdeki Mesih'tir, ya da sizin Buda doğanızdır.

O boyutu bulmanız sizi ve dünyayı -bildiğiniz tüm şey zihin-ürünü "küçük ben" olduğunda ve o yaşamınızı yönettiğinde- kendi kendinize ve başkalarına verdiğiniz ıstıraptan kurtarır. Sevgi, mutuluk, yaratıcı genişleme ve kalıcı iç huzuru yaşamınıza ancak o koşullanmamış bilinç boyutuyla gelebilir.

Eğer, ara sıra bile olsa, zihninizden geçen düşünceleri sadece düşünceler olarak görebilirsanız, eğer kendi zihinsel-duygusal tepkisel kalıplarınızın ortaya çıkışlarına tanık olabilirsiniz, o zaman o boyut içinizde, düşüncelerin ve duyguların meydana geldiği farkındalık olarak -yaşamınızın içeriğinin gözler önüne serildiği ebedi içsel alan olarak- zaten ortaya çıkmaktadır.

Düşünce akışı sizi kolayca sürükleyip götürebilecek muazzam bir devingenliğe sahiptir. Her düşünce çok önemliymiş gibi davranır. O dikkatinizi tamamen kendisine çekmek ister.

İşte sizin için yeni bir ruhsal uygulama: Düşüncelerinizi çok ciddiye almayın.

İnsanların kavramsal hapisanelerine hapsolmaları çok kolaydır.

İnsan zihni, bilme, anlama ve kontrol etme arzusuyla, kendi fikirlerini ve görüş noktalarını gerçek ile karıştırır. O, "Bu böyledir" der. "Kendi yaşamınızı" ya da bir başkasının yaşamını veya davranışını her nasıl yorum-

larsanız yorumlayın, herhangi bir durumu her nasıl yargıyorsanız yargılayın, onun bir görüş-noktasından başka bir şey olmadığını, birçok olası perspektiften biri olduğunu idrak etmeniz için, sizin düşünceden daha büyük olmanız gerekir. O bir düşünce yığınının başka bir şey değildir. Ama, realite her şeyin iç içe örülü olduğu, hiçbir şeyin kendi başına var olmadığı bir birleşik bütündür. Düşünmek realiteyi parçalara ayırır; o, realiteyi kavramsal parçalara ayırır.

Düşünen zihin yararlı ve güçlü bir alettir," ama yaşamınızı tümüyle o yönettiğinde, onun siz olan bilincin sadece küçük bir vechesi olduğunu idrak etmediğinizde, zihin çok sınırlayıcı da olabilir.

Bilgelik düşüncenin bir ürünü değildir. Bilgekk olan derin *biliş* birisine ya da bir şeye tüm dikkatinizi verdiğinizde, bu basit eylemle ortaya çıkar. Dikkat başlangıçtan beri var olan zekâdır, bilincin ta kendisidir. O, kavramsal düşünce tarafından yaratılmış bariyerleri ortadan kaldırır, ve bununla birlikte hiçbir şeyin kendi başına var olmadığı farkındalığı gelir. O algılayanı ve algılananı birleştirici bir Farkındalık alanı içinde birleştirir. O, ayrıkçı ortadan kaldıran şifacıdır.

Her ne zaman zorlayıcı bir biçimde düşünmeye dalar-sanız, olan'dan kaçınıyor olursunuz. Bulunduğunuz yer-de olmak istemiyorsunuzdur. Yani, Şimdi, Burada ol-mak istemiyorsunuzdur.

Dini, siyasi, bilimsel tüm dogmalar (akıl yürütmeksizin doğruluğunun benimsenmesi beklenen inançlar) dü-şüncenin realiteyi ya da gerçeği kapsayabileceği yanlış inancından kaynaklanırlar. Dogmalar ortak kavramsal hapishanelerdir. Ve garip olan şey şu ki insanlar içinde bulundukları hapishaneyi severler, çünkü o onlara bir güvenlik duygusu ve sahte bir "Biliyorum" duygusu verir.

Hiçbir şey insanlığa kendi dogmalarından daha fazla ısı-tırıp vermemiştir. Her dogmanın er ya da geç çöktüğü doğrudur, çünkü realite eninde sonunda onun yanlış olduğunu ortaya çıkaracaktır; ancak, onun temel yanıl-gısı olduğu gibi görülmedikçe, onun yerini başka dog-malar alacaktır.

Bu temel yanılğı nedir? Düşünceyle özdeşleşmek.

Ruhsal uyanış düşünce rüyasından uyanıştır.

Bilinç âlemi düşüncenin "kavrayabileceğinden çok daha engindir. Siz artık düşündüğünüz her şeye inanmadığı-nızda, düşüncenin dışına çıkar ve düşünenin siz olma-dığınızı berrak bir biçimde görürsünüz.

Zihin bir "yeter'sizlik" hak içinde bulunur ve bu yüz-den daima daha fazlasını ister. Siz zihinle özdeşleştiği-nizde, çok kolayca sıkılır ve huzursuz olursunuz. Can sıkıntısı zihnin daha fazla uyarımın, daha fazla düşün-ce besininin açlığını çektiğini, ve açlığının doyurulma-dığını gösterir.

Can sıkıntısı hissettiğinizde, zihnin açlığını bir dergi okuyarak, bir telefon konuşması yaparak, TV izleyerek, internette gezinerek, alışverişe çıkarak doyurabilirsi-niz, ya da -ve bu yaygın bir şeydir- zihinsel yoksunluk duygusunu ve onun *daha fazla olma* duyduğu ihtiyacı be-dene aktararak ve daha fazla yemek yiyerek geçici bir doyum sağlayabilirsiniz.

Ya da canı sıkılmış ve huzursuz olarak kalabilir ve böy-

le olmanın nasıl bir his verdiğini gözlemleyebilirsiniz. Bu hisse farkındalık getirdiğinizde, birden o hissi adeta bir alan ve dinginlik kuşatır. Bu başlangıçta azdır, ama içsel alan duygusu büyürken, can sıkıntısı hissinin yoğunluğu ve önemi azalmaya başlayacaktır. Böylece, can sıkıntısı bile size kim olduğunuzu ve olmadığınızı öğretebilir.

Siz "canı sıkılmış kişi"nin siz olmadığınızı keşfederseniz. Can sıkıntısı sadece içindeki koşullanmış bir enerji devinimidir. Siz öfkeli, üzgün, ya da korkan kişi de değilsinizdir. Can sıkıntısı, öfke, üzüntü ya da korku "sizin" değildir, onlar kişisel değildir. Onlar insan zihninin koşullarıdır. Onlar gelir ve giderler.

Gelip giden hiçbir şey siz değildir.

"Ben sıkılıyorum." Bunu kim bilmektedir?

"Ben öfkeliyim, üzgünüm, korkuyorum." Bunu kim bilmektedir?

Siz bilinen koşul değilsiniz, siz bilişsiniz.

Her türlü önyargı sizin düşünen zihinle özdeşleştiğinizi gösterir. Bu artık o insanı görmediğiniz, sadece o insanla ilgili kendi kavramınızı gördüğünüz anlamına ge-

lir. Bir başka insanın canlılığını bir kavrama indirgemek acımasız bir şiddet biçimidir.

Farkındalık temeline dayanmayan düşünme kişinin kendi çıkarlarına hizmet edici ve işlevsiz hale gelir. Bilgelikten yoksun kurnazlık son derece tehlikeli ve yıkıcıdır. Halen insanlığın çoğunun hak budur. Düşüncenin bilim ve teknoloji olarak büyüyüp genişlemesi de, esasen iyi ya da kötü olmamasına karşın, yıkıcı hale gelmiştir, çünkü onun kaynaklandığı düşünüş, çoğunlukla, farkındalık temeline dayanmaz.

insan tekâmülündeki bir sonraki aşama düşünceyi aşmaktır. Bu şimdi bizim acil görevimizdir. Bu artık düşünmemek anlamına gelmez; bu, düşünceyle tamamen özdeşleşmemek, onun hâkimiyeti altına girmemek anlamına gelir.

İçsel bedeninizin enerjisini hissedin. Hemen zihinsel gürültü yavaşlar ya da sona erer. O enerjiyi ellerinizde, ayaklarınızda, karnınızda, göğsünüzde hissedin. Siz olan yaşamı, bedene can veren yaşamı hissedin.

Beden o zaman, değişken duyguların altındaki ve düşünüşünüzün altındaki daha derin bir canlılık duygusuna bir giriş kapısı haline gelir.

Sizde sadece başınızda değil, tüm Varlığınızla hissedebileceğiniz bir canlılık vardır. İçinde düşünmeniz gerekmeyen o mevcudiyette her hücre canlıdır. Bununla birlikte, o hal içindeyken, eğer pratik bir amaç için düşünce gerekirse, o oradadır. Zihin hâlâ iş görebilir, ve siz *olan* daha büyük zekâ onu kullandığında ve kendisini onun vasıtasıyla ifade ettiğinde, o güzel bir biçimde iş görür.

Yaşamınızda doğal ve spontane bir biçimde meydana gelen,"düşünce olmadan bilinçli" olduğunuz o kısa süreleri gözden kaçırmış olabilirsiniz. O sırada elle yapılan bir faaliyetle meşgul oluyor, ya da odanın bir ucundan öbür ucuna yürüyor, veya havaalanında gışede bekliyor, ve o anda orada öylesine tam olarak bulunuyor olabilirsiniz ki, olağan zihinsel parazit yatıştır ve onun yerini farkında bir mevcudiyet alır. Ya da kendinizi gökyüzüne bakıyor veya birisini hiçbir zihinsel yoruma bulunmadan dinliyor bulabilirsiniz. O sırada al-

gılarınız çok berrak hale gelir, düşünce tarafından karartılmaz.

Zihin için bu hiç önemli değildir, çünkü onun haklımda düşüneceği "daha önemli" şeyler vardır. O ayrıca hatırlanmaya değmez, ve işte bu yüzden onun zaten meydana geldiğini gözden kaçırmış olabilirsiniz.

Gerçek şu ki o sizin başınıza gelebilecek en önemli şeydir. O düşünmekten farkında mevcudiyete geçişin başlangıcıdır.

"Bilmeme" hali içinde rahat olun. Bu sizi zihnin ötesine götürür, çünkü zihin daima bir sonuç çıkarmaya ve yorumlamaya çalışır. O bilmemekten korkar. Bu yüzden, siz bilmeme konusunda rahat olabildiğinizde, zihnin ötesine zaten geçmişsinizdir. Sonra o hal içinde kavramsal-olmayan daha derin bir biliş ortaya çıkar.

Sanatsal yaratım, sporlar, dans, öğretmenlik, danışmanlık -herhangi bir uğraş alanında ustalık ve hâkimiyet düşünen zihnin ya işin içine hiç karışmadığını ya da en azından ikinci plânda kaldığını gösterir. Sizden daha

büyük, ancak özünde sizinle bir olan bir güç ve zekâ yönetimi ele alır. Artık bir karar-verme süreci yoktur; spontane bir biçimde doğru eylem meydana gelir, ve onu "siz" yapmazsınız. Yaşam ustakğı ve hâkimiyeti kontrolün zıddıdır. Siz daha büyük bıknce uyumlanırsınız. O hareket eder, konuşur, işleri yapar.

Bir tehкке ânı düşünce akışının geçici olarak kesilmesi ne neden olabilir ve böylece size mevcut, uyanık, farkında olmanın ne anlama geldiğini tattırır.

Gerçek, zihnin kavrayabileceğinden çok daha herşeyi kapsayıcıdır. Hiçbir düşünce Gerçeği kapsayamaz. Ol- sa olsa, o Gerçeği işaret edebilir. Örneğin, o "Her şey aslında bir'dir" diyebilir. Bu bir açıklama değil, bir işaret-edıştır. Bu sözcükleri anlamak, onların işaret ettikleri gerçeği içinizin derinliklerinde *bissetmeniğ* anlamına gelir.

BÖLÜM 3

EGOSAL BENLİK

Zihin sürekli olarak sadece düşünce besini değil, kimliğinin, benlik duygusunun besinini de arar. İşte ego böyle var olur ve sürekli olarak kendisini tekrar yaraür.

Siz kendi haklınızda düşündüğünüzde ya da konuştuğunuzda, "Ben" dediğinizde, genellikle sözünü ettiğiniz şey "ben ve benim öyküm"dür. Bu sizin sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeylerin, korkularınızın ve arzularınızın "ben"idir, asla uzun süre tatmin olmayan "ben" dir. O, geçmiş tarafından koşullandırılmış olan ve doyumunu gelecekte bulmaya çalışsan, zihin-ürünü bir benlik duygusudur.

Bu "ben"in geçici olduğunu, suyun yüzeyindeki bir dalga gibi geçici bir oluşum olduğunu görebiliyor musunuz?

Bunu gören kimdir? Fiziksel ve psikolojik formunuzun geçiciliğinin farkında olan kimdir? Ben'im. Bu geçmiş ve gelecek ile hiçbir ilgisi olmayan daha derin "Ben" dir.

Her gün dikkatinizin çoğunu alan sorunlu yaşam durumunuzla ilişkili tüm korku ve isteklerden geriye ne kalacaktır? Mezar taşınızda, doğum tarihiniz ile ölüm tarihiniz arasındaki üç-beş santim uzunluğunda bir tire.

Egosal benlik için bu moral bozucu bir düşüncedir. Sizin içinse bu özgürleştirici bir düşüncedir.

Her bir düşünce dikkatinizi tamamen çekip massettiğinde, bu sizin kafanızdaki sesle özdeşleşmeniz anlamına gelir. O zaman düşünceye bir benlik duygusu bahşedilir. Bu egodur, zihin-ürünü bir "ben"dir. Bu zihinsel olarak oluşturulmuş benlik insana eksik, güvenilmez ve istikrarsız gelir, böyle bir his verir, işte bu yüzden, korkmak ve istemek onun hâkim olan, ağır basan duyguları ve güdüleridir.

Kafanızda siz'miş gibi davranan ve asla susmayan bir sesin bulunduğunu fark ettiğinizde, düşünce akışıyla bıkınsızca özdeşleşmenizden uyanırsınız. O sesi fark ettiğinizde, sizin o ses -düşünen- olmadığınızı, onun farkında olan olduğunuzu idrak edersiniz.

Kendinizi o sesin ardındaki Farkındalık olarak bilmek özgürlüktür.

Egosal benlik daima aramakla meşguldür. O şunun ya da bunun daha çoğunu arar ki onu kendisine katıp, kendisini daha tamam hissedebilsin. Egosal zihnin gelecek ile zorlayıcı bir biçimde meşgul olmasının nedeni budur.

Siz "bir sonraki an için yaşadığınızı" fark ettiğiniz her seferinde, o egosal zihin kakbımın dışına çıkmış olursunuz, ve tüm dikkatinizi bu âna vermeyi seçme olanağı aynı zamanda ortaya çıkar.

Tüm dikkatinizi bu âna verdiğinizde, egosal zihinden çok daha büyük bir zekâ yaşamınıza girer.

Ego ile yaşadığınızda, daima, şimdiki ânı sizi bir amaca ulaştıracak bir araca indirgersiniz. Gelecek için yaşarsınız, ve hedeflerinize eriştiğinizde, onlar size -en azından uzun süre- doyum vermezler.

Yapma'ya -onun vasıtasıyla erişmek istediğiniz gelecekteki sonuçtan- daha çok dikkatinizi verdiğinizde, eski egosal koşullanmayı kırarsınız. Yapışınız o zaman çok daha etkilik olmakla kalmaz, çok daha doyum ve sevinç verici hale gelir.

Hemen her ego, az ya da çok, "kurban kimliği" diyebileceğimiz şeyi içerir. Bazı insanlar kendileriyle ilgili öyle güçlü bir kurban imajına sahiptirler ki bu onların egolarının merkezi haline gelir. İçerleme ve yakınmalar onların benlik duygusunun temelini oluşturur.

Yakınmalarınız tamamen "haklı çıksalar" bile, siz kendiniz için demir parmaklıkları düşünce formlarından oluşan bir hapisaneye çok benzeyen bir kimlik oluşturmuşsunuzdur. Kendinize ne yaptığınızı, ya da zihninizin size ne yaptığını görün. Kurban öykünüze olan duygusal bağlığınızı hissedin ve onun hakkında düşünmek ya da konuşmak için duyduğunuz dayanılmaz itilimi fark edin. Orada içsel halinize tanık olan mevcudiyet olarak bulunun. Hiçbir şey *yapmanız* gerekmez.

Farkındalık ile birlikte değişim, dönüşüm ve özgürlük gelir.

Yakınmak ve tepkisellik, egonun kendisini onlar vasıtasıyla güçlendirdiği gözde zihin kalıplarıdır. Birçok insanın zihinsel-duygusal faaliyetinin büyük bir bölümü yakınmaktan ve şuna ya da buna tepki göstermekten oluşur. Böyle yaparak, siz diğerlerini ya da bir durumu "haksız," kendinizi "haklı" çıkarırsınız. "Haklı" oldu-

ğunuzda, kendinizi diğerlerinden daha üstün hissedersiniz, ve kendinizi daha üstün hissettiğinizde, benlik duygunuzu güçlendirirsiniz. Gerçekte, kuşkusuz, sadece ego illüzyonunu güçlendirmektesinizdir.

Kendi içinizdeki o kalıpları gözlemleyip, kafanızdaki o yakınan sesi olduğu gibi tanıyabilir misiniz?

Egosal benlik duygusu çatışmaya gereksinim duyar, çünkü şununla ya da bununla savaşıırken, ve bu "ben"im ve bu "ben" değilim diye gösterirken onun ayrı kimlik duygusu güçlenir.

Kabileler, uluslar, ve dinler düşmanları olmasından güçlü bir ortak kimlik duygusu edinirler. Bir "inanmayan" olmasa, bir "inanan" olabilir mi?

İnsanlarla ilişkilerinizde, onlara karşı hissettiğiniz süptil üstünlük ya da aşağılık duygularını saptayabilir misiniz? Siz o anda, kendisini başkalarıyla kıyaslayarak yaşayan egoya bakmaktasınızdır.

Kıskançlık, eğer bir başkasının başına iyi bir şey gelmişse, ya da birisi sizden daha çok şeye sahipse, daha çok şey biliyorsa, veya daha çok şey yapabiliyorsa kendisinin küçüldüğünü hisseden egonun bir yan-ürünüdür. Egonun kimliği kıyaslamaya dayanır ve bu kimlik *daha çok* şeyle beslenir. O her şeyi kapmaya çalışacaktır. Eğer başka her şey başarısızlığa uğrar, boşa çıkarsa, siz kendinizi yaşam tarafından *daha çok* haksız davranılmış ya da bir başkasından *daha çok* hasta görerek uydurma-kurgu benlik duygunuzu güçlendirebilirsiniz.

Siz benlik duygunuzu hangi öykülerden, hangi kurgulardan akyorsunuz?

Egosal benlik, yapısal olarak, varlığını sürdürmesinin ona bağlı olduğu ayrılık duygusunu sürdürmek için karşı koyma, direnme ve dışlama ihtiyacı duyar. Bu yüzden "o"na karşı "ben," "onlar"a karşı "biz" vardır.

Ego bir şeyle ya da birisiyle çatışma içinde olmaya ihtiyaç duyar. İşte bu yüzden siz huzuru, mutluluğu ve sevgiyi arar, ama onlara çok uzun süre dayanamazsınız. Mutluluğu istediğinizi söylersiniz, ama mutsuzluğunuza bağımlıdır.

Mutsuzluğunuz, temelde, yaşamınızın koşullarından değil, zihninizin koşullanmasından kaynaklanır.

Geçmişte yaptığınız -ya da yapamadığınız- bir şey için suçluluk duyuyor musunuz? Şu kadarı kesindir: Siz o zaman o sıradaki bilinç düzeyinize ya da bilinçsizlik düzeyinize göre davranmıştınız. Eğer daha farkında, daha bilinçli olsaydınız, farklı bir biçimde davranırdınız.

Suçluluk duygusu egonun bir kimlik, bir benlik duygusu yaratmak için yaptığı bir başka girişimdir. Ego için, o benliğin olumlu ya da olumsuz olması önemli değildir. Sizin yapmış ya da yapamamış olduğunuz şey bilinçsizliğin -insanın bilinçsizliğinin- bir tezahürüydü. Ancak, ego onu kişiselleştirir ve "Onu ben yaptım" der, ve böylece siz kendinizin "kötü" bir zihinsel imajını taşırsınız.

Tarih boyunca insanlar birbirlerine sayısız şiddetli, acımasız, ve incitici davranışta bulunmuşlardır, ve böyle yapmaya devam etmektedirler. Onların hepsi suçlanmak mıdır; hepsi suçlu mudur? Yoksa o davranışlar sadece bıkınsızlığın ifadeleri miydi, şimdi gelişip aşmakta olduğumuz bir tekâmül aşaması mıydı?

İsa'nın kendisini çarmıha gerenler için söylediği "Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar," sözünüz sizin kendiniz için de geçerlidir.

Eğer siz kendinizi özgürleştirmek, kendinizi ya da kendi önem duygunuzu yükseltmek amacıyla egosal hedefler koyarsanız, onları elde etseniz bile, onlar size doyum vermeyecektir.

Hedefler koyun, ama onlara erişmenin o kadar önemli olmadığını da bilin. Herhangi bir şey *mevcudiyetten* kaynaklandığında, o bu anın amaca ulaştırıcı bir araç olmadığı anlamına gelir: *Yapmak* her an kendi içinde doyum vericidir. Siz artık Şimdi'yi -egosal bilincin yaptığı gibi- bir amaca ulaştırıcı bir araca indirgememektesinizdir.

Kendisinden Budizm'in daha derin anlamını açıklaması istendiğinde, Budist Üstat, "Benlik yok. Sorun yok" demiştir.

BÖLÜM 4

ŞİMDİ

Yüzeysel olarak bakıldığında, şimdiki an sadece birçok andan biri olarak görünür. Yaşamınızın her bir günü farkk şeylerin vuku bulduğu binlerce andan oluşur görünür. Ancak, daha derin bir biçimde baktığınızda, daima tek bir an vardır, öyle değil mi? Yaşam ebediyen "bu an" değil midir?

Bu bir an -Şimdi- ondan asla kaçamayacağınız tek şeydir, yaşamınızdaki tek değişmez ve sürekli etkindir. Her ne olursa olsun, yaşamınız ne kadar çok değişirse değişsin, bir şey kesindir: Bu daima Şimdi'dir.

Şimdi'den hiçbir kaçış yoksa, o zaman neden onu hoş karşılamamak, onunla dost olmamak?

Siz şimdiki an ile dost olduğunuzda, her nerede bulursanız bulunun, kendinizi rahat hissedersiniz. Şimdi' de kendinizi rahat hissetmediğinizde ise, her nereye giderseniz gidin, huzursuzluğu ve rahatsızlığı birlikte götürürsünüz.

Şimdiki an olduğu gibidir. Daima. Onun olmasına izin verebilir misiniz?

Yaşamın geçmiş, şimdi, ve gelecek diye bölünmesi zihin-ürünüdür ve sonuçta illüzyondur. Geçmiş ve gelecek düşünce formlarıdır, zihinsel soyutlamalardır. Geçmiş ancak Şimdi hatırlanabilir. Sizin hatırladığınız, Şimdi' de vuku bulmuş olan bir olaydır, ve onu yine Şimdi hatırlarsınız. Gelecek de, geldiğinde, Şimdi'dir. Böylece gerçek olan tek şey, daima var olan tek şey Şimdi'dir.

Dikkatinizi Şimdi'ye vermek yaşamınızda gereken şeyi yadsımak değildir. O neyin en önemli, neyin birincil olduğunun farkında olmaktır. O zaman ikincil olan şeyle çok kolayca başa çıkabilirsiniz. Bu, "Ben artık hiçbir şeyle uğraşmayacağım, çünkü sadece Şimdi vardır," demek değildir. Hayır. Önce neyin birincil olduğunu bulun, ve Şimdi'yi düşmanınız değil, dostunuz kıkın. Onu kabul ve tasdik edin, onurlandırın. Şimdi yaşamınızın temek ve birincil odağı olduğunda, yaşamınız kolayca gekeşir.

Bulaşıkları yıkamak, bir iş stratejisi hazırlamak, bir geziyi plânlamak -hangisi daha önemlidir: Yapmak mı, yoksa yapma yoluyla erişmek istediğiniz sonuç mu? önemli olan bu an mıdır, yoksa gelecekteki bir an mı?

Siz *bu âna* o aşılacak bir engelmış gibi mi davranıyorsunuz? Gelecekte erişeceğiniz bir anın daha önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Hemen herkes çoğu zaman böyle yaşar. Gelecek -şimdiki

zaman olarak, gelmesinin dışında- asla gelmediğinden, bu işlevsiz bir yaşam biçimidir. O sürekli olarak alttan akan bir huzursuzluk, gerikim ve hoşnutsuzluk üretir. O Şimdi olan, daima Şimdi olan yaşamı onurlandırmaz.

Bedeninizin içindeki canlılığı hissedin. Bu sizi Şimdi'ye demirler.

Sonuçta, *bu anın* -Şimdi'nin- sorumluluğunu üstlenmedikçe, yaşamın sorumluluğunu da üstlenmiyor olursunuz. Çünkü Şimdi yaşamın bulunabileceği tek yerdir.

Bu anın sorumluluğunu üstlenmek, Şimdi'nin "böyleliği"ne içsel olarak karşı koymamak, *olan* ile tartışmamak anlamına gelir. O yaşam ile uyum içinde olmak anlamına gelir.

Şimdi olduğu gibidir, çünkü o başka türlü olamaz. Buddistler'in hep bilegeldikleri şeyi fizikçiler şimdi doğrulamaktalar: Hiçbir şey birbirinden ayrı değildir, yalıtılmış hiçbir şey ya da hiçbir olay yoktur. Yüzeydeki görüntünün altında, her şey birbirine bağlıdır, her şey bu anın aldığı formu meydana getirmiş olan bütün kozmosun bir parçasıdır.

Siz, olana "evet" dediğinizde, bizzat Yaşam'ın gücü ve zekâsı ile uyum içine girer, onun safına geçersiniz. Ancak o zaman dünyada olumlu değişimin bir temsilcisi olabilirsiniz.

Basit ama radikal bir ruhsal uygulama, Şimdi'de -içinizde ve dışınızda- ortaya çıkan her şeyi kabullenmektir.

Dikkatinizi Şimdi'ye verdiğinizde, bir uyanıldık hissedersiniz. Bu bir rüyadan uyanmanıza benzer: Düşünce rüyasından, geçmiş ve gelecek rüyasından uyanmaya... Bu öylesine bir berraklık, öylesine bir sadeliktir. Burada sorun-yaratmaya yer yoktur. Sadece, olduğu gibi, bu an vardır.

Tüm dikkatinizle Şimdi'ye girdiğiniz anda, yaşamın kutsal olduğunu fark edersiniz. Orada mevcut olduğunuzda, algıladığınız her şey bir kutsallık içerir. Şimdi' de daha çok yaşadığınızda, Var'lığın basit ancak çok derin sevincini ve tüm yaşamın kutsallığını daha çok hissedersiniz.

Çoğu insan Şimdi'yi Şimdi'de *olup bitenlerle* karıştırır, ama o bu değildir. Şimdi, onun içinde olup bitenden daha derindir. O olup bitenin vuku bulduğu alandır.

Bu yüzden bu anın içeriğini Şimdi ile karıştırmayın. Şimdi, onun içinde ortaya çıkan her içerikten daha derindir.

Şimdi'ye girdiğinizde, zihninizin içeriğinin dışına çıkar-sınız. Böylece, ardı arkası kesilmeyen düşünce akışı ya-vaşlar. Düşünceler artık tüm dikkatinizi çekip masset-mez, sizi tamamen kendi içlerine çekmezler. Düşünce-ler arasında arakklar ortaya çıkar, geniş boşluklar ve dinginkk ortaya çıkar. Böylece, düşüncelerinizden ne kadar daha engin ve derin olduğunuzu idrak etmeye başlarsınız.

Düşünceler, duygular, duyuşal algılar, ve deneyimledi-ğiniz her şey yaşamınızın içeriğini oluşturur. "Yaşa-mım" dediğiniz şey benlik duygunuzu ondan aldığınız şeydir, ve "yaşamım" içeriktir, ya da siz öyle olduğuna inanırsınız.

Siz en aşikâr olguyu sürekli olarak gözden kaçırırsınız: İçinizin en derinindeki *Ben'im* duygusunun yaşamınız-da *olup bitenlerle* hiçbir ilgisi, içerikle hiçbir ilgisi yoktur. O *Ben'im* duygusu Şimdi ile bir'dir. O daima aynı kalır. Çocuklukta ve yaşlılıkta, sağkkta ya da hastakta, başa-rıda ya da başarısızlıkta, *Ben'im* -Şimdi'nin alanı- en de-rin düzeyinde değişmeden kahr. O genellikle içerikle ka-rıştırırkr, ve böylece siz *Ben'im* \ ya da Şimdi'yi ancak ya-şamınızın içeriği *vasıtasıyla*, beki bekrsiz ve dolayk ola-

rak deneyimlersiniz. Bir başka deyişle: Var'kk duygu-nuz koşukar, düşünce akışınız, ve bu dünyanın birçok şeyi tarafından karartıkp örtülür. Şimdi zaman, tara-fından karartıkp örtülür.

Ve böylece siz Var'kkta köklendiğinizi, tanrısal realite-nizi unuttur ve kendinizi dünyada kaybedersiniz. İn-sanlar ldm olduklarını unuttuldarında karışıldık, öfke, depresyon, şiddet ve çaüşma ortaya çıkar.

Yine de, gerçeği hatırlamak ve böylece yuvaya geri dönmek ne kadar kolaydır:

Ben düşüncelerim, duygularım, duyuşal algılarım, ve de-neyimlerim değilim. Ben yaşamımın içeriği değilim. Ben Yaşam'ım. Ben içinde her şeyin olup bittiği alanım. Ben bilincim. Ben Şimdi'yim. Ben'im.

BÖLÜM 6

GERÇEK KİMLİĞİNİZ

Şimdi sizin en derin düzeydeki kimliğinizden ayrılmaz.

Yaşamınızdaki birçok şey önemlidir, ama sadece tek bir şey kesinlikle, mutlak şekilde önemlidir.

Dünyanın gözünde başarılı ya da başarısız olmanız önemlidir. Sağlıklı ya da sağlıksız olmanız, eğitim görmemiz ya da görmememiz önemlidir. Zengin ya da yoksul olmanız önemlidir -bu yaşamınızda kesinlikle bir fark yaratır. Evet, tüm bunlar nispeten önemlidir, ama mutlak şekilde önemli değildir.

Bunların hepsinden daha önemli olan bir şey vardır ve bu o kısa-ömürlü varlığın, o kısa-ömürlü kişiselleştirilmiş benlik duygusunun ötesindeki kimliğinizin özünü bulmaktır.

Siz yaşamınızın koşullarını yeniden düzenleyerek değil, en derin düzeyde kim olduğunuzu idrak ederek huzura kavuşursunuz.

Eğer bir sonraki enkarnasyonunuzda kim olduğunuzu hâlâ bilmiyorsanız, yeniden enkarne olmanın da bir yararı olmaz.

Dünyadaki tüm ıstırap ve mutsuzluk kişiselleştirilmiş bir "ben" ya da "biz" duygusundan kaynaklanır. O sizin özünüzü örtüp gizler. O içsel özün farkında olmadığınızda, sonuçta daima ıstırap ve mutsuzluk yaratırsınız. Bu, bu kadar basittir. Siz kim olduğunuzu bilmediğinizde, zihin-ürünü bir benlik yaratıp onu güzelim tanrısal varlığınızın yerine geçirir, ve o korku-dolu ve muhtaç benliğe bağlanırsınız.

O zaman o sahte benlik duygusunu korumak ve güçlendirmek sizin temel güdünüz haline gelir.

Yaygın olarak kullanılan birçok ifade, ve bazen bizzat lisanın yapısı insanların kim olduklarını bilmediklerini açıkça gösterir. Siz, sanki yaşam sahip olabileceğiniz ya da kaybedebileceğiniz bir şeymiş gibi, "O, yaşamını

kaybetti" ya da "benim yaşamım" dersiniz. Gerçek şu ki, siz bir yaşama *sahip* değilsiniz, siz yaşamın ta *kendisi-siniz*. Siz tüm evreni kaplayan ve kendisini bir taş, bir ot, bir hayvan, bir kişi, bir yıldız ya da bir galaksi olarak deneyimlemek için geçici olarak forma bürünen tek bir bilinç, 'Tek Bir Yaşam'sınız.

içinizin derinliklerinde bunu zaten bildiğinizi hissedebilir misiniz? Zaten O olduğunuzu hissedebilir misiniz?

Yaşamdaki çoğu şey için zamana ihtiyacınız vardır: Yeni bir beceriyi öğrenmek, bir ev inşa etmek, bir konuda uzmanlaşmak, bir çay demlemek... Ancak, yaşamdaki en gerekli, en asli şey için, gerçekten önemli olan tek şey için zaman yararsızdır: Kendini-idrak-etmek, ki bu yüzeydeki benliğin ötesinde -isminizin, fiziksel formunuzun, geçmişinizin, yaşam öykünüzün ötesinde- kim olduğunuzu bilmek anlamına gelir.

Siz kendinizi geçmişte ya da gelecekte bulamazsınız. Kendinizi bulabileceğiniz tek yer Şimdi'dir.

Ruhsal arayış içinde olanlar kendini-idraki ya da aydınlanmayı gelecekte ararlar. Bir arayan olmanız sizin geleceğe muhtaç olduğunuzu gösterir. Eğer inandığınız şey buyusa, o sizin için doğru olur: Gerçek kimliğiniz olmak için zamana ihtiyacınızın olmadığını idrak edene dek zamana ihtiyacınız *olacaktır*.

Bir ağaca baktığınızda, b ağacın farkında olursunuz. Bir düşünce düşündüğünüzde ya da bir his duyduğunuzda, o düşüncenin ya da hissin farkında olursunuz. Zevk ya da acı verici bir deneyim yaşadığınızda, o deneyimin farkında olursunuz.

Bunlar doğru ve aşikâr bildirimler olarak görünür, ancak onlara çok yakından bakarsanız, yapılarının süptil bir biçimde temel bir illüzyon içerdiğini, lisanı kullandığınızda kaçınılmaz olan bir illüzyon içerdiğini göreceksiniz. Düşünce ve lisan, hiç yoktan, aşikâr bir dualite ve ayrı bir kişi yaratır. Gerçek şudur: Siz ağacın, düşüncenin, hissin, ya da deneyimin farkında olan bir kişi değilsiniz. Siz, onun içinde ve onun vasıtasıyla o şeylerin belirlediği, farkındalık ya da bilinçsiniz.

Yaşamınızı sürdürürken, kendinizi içinde yaşamınızın tüm içeriğinin geliştiği farkındalık olarak fark edebilmisiniz?

Siz, "Ben kendimi bilmek istiyorum" dersiniz. Siz "Ben"siniz. Siz *Bilişiniz*. Her şeyin onun vasıtasıyla bulunduğu bilinçsiniz. Ve o kendini *bileme*^ o *kendisidir*.

Onun ötesinde bilinecek bir şey yoktur, bununla birlik-

te, tüm biliş ondan kaynaklanır. "Ben" kendini bir bilgi nesnesine, bir bilinç nesnesine dönüştüremez.

Bu yüzden siz kendiniz için bir nesne haline gelemezsiniz. İşte egosal kimlik illüzyonunun ortaya çıkmasının nedeni budur, çünkü zihinsel olarak siz kendinizi bir nesneye dönüştürmüşsünüzdür.-Siz "Bu ben'im" dersiniz. Ve sonra kendinizle bir ilişki kurmaya, diğerlerine ve kendinize kendi öykünüzü anlatmaya başlarsınız.

Kendinizi içinde olayların meydana geldiği farkındalık olarak bilerek, olaylara bağımlılıktan kurtulursunuz; kendinizi durumlarda, yerlerde ve koşullarda aramaktan kurtulursunuz. Bir başka deyişle: Vuku bulanlar ya da vuku bulmayanlar artık o kadar önemli olmaz. Durumlar, olaylar ağırlıklarını, ciddiyetlerini yitirirler. Yaşamınıza bir oyunbazlık hâkim olur. Bu dünyayı kozmik bir dans olarak, formun dansı olarak görürsünüz - ne daha fazla, ne de daha az bir şey olarak...

Gerçekte kim olduğunuzu bildiğinizde, kalıcı ve canlı bir huzur hissedersiniz. Siz onu sevinç ya da mutiuluk olarak adlandırabilirsiniz, çünkü mutiuluk budur: Son

derece güçlü ve canlı bir huzur. O kendinizi yaşamın forma bürünmeden önceki özü olarak bilmenin sevincidir. Bu Var'lığın, gerçek kimliğiniz olmanın sevincidir.

Tıpkı suyun katı, sıvı ya da gazımsı olabilmesi gibi, bilinç de fiziksel madde olarak "donmuş," zihin ve düşünce olarak "akışkan," ya da saf bilinç olarak form'suz olarak görülebilir.

Saf bilinç, tezahür etmeden önceki Yaşam'dır, ve o Yaşam form dünyasına "sizin" gözlerinizle bakar, çünkü siz bilinçsiniz. Siz kendinizi O olarak bildiğinizde, o zaman kendinizi her şeyde görürsünüz. Bu tam bir berak algılama halidir. Siz artık -her deneyimin onun arasından yorumlandığı bir kavramlar perdesi haline gelen- ağır bir geçmişe sahip bir varlık değilsinizdir.

Yorumsuz bir biçimde algıladığınızda, o zaman algılayanın ne olduğunu sezebilirsiniz. Lisanla söyleyebileceğimiz en çok şey, içinde algılamanın meydana geldiği uyanık bir dinginlik alanının var olduğudur.

"Siz"in vasitanızla, form'suz bilinç kendisinin farkına varmıştır.

Çoğu insanın yaşamını arzu ve korku yönetir.

Arzu, daha tam olarak kendiniz *olabilmek* için kendinize bir şeyler *katma* ihtiyacıdır. Tüm korku bir şeyleri *kaybetme* ve böylece küçülme ve daha az *olma* korkusudur.

A

Bu iki devinim Var'lığın kimseye verilemeyeceği ya da sizden alınamayacağı gerçeğini örtüp gözden saklar. Var'lık Şimdi tüm tamlığıyla zaten sizin içinizdedir.

Kabullenmek & Teslim Olmak

Yapabildiğiniz her seferinde, kendi içinize bir "bakın," bunu içsel ile dışsal arasında, o sıradaki dışsal koşullarınız -bulunduğunuz yer, birlikte olduğunuz kişi, ya da yaptığınız şey- ile duygularınız ve hisleriniz arasında bilinçsiz olarak çatışma yaratıp yaratmadığınızı görmek için yapın. *Olana* içsel olarak karşı koymanın ne kadar acı verici olduğunu hissedebiliyor musunuz?

Bunu fark ettiğinizde, şimdi bu boş, bu nafile çatışmayı, bu içsel savaş halini bırakmakta özgür olduğunuzu da fark edersiniz.

Eğer o andaki içsel realitenizi dile getirecek olsaydınız, her gün ne kadar sık olarak "Bulunduğum yerde olmak istemiyorum" demek zorunda olurdunuz? Bulunduğunuz yerde -sıkışık trafikte, iş yerinizde, havaalanındaki bekleme salonunda, birlikte olduğunuz kişilerle- olmak istemediğinizde, bu nasıl bir his verir?

Kuşkusuz, bazı yerleri terk etmek iyi olur -ve bazen bu

sizin için yapılması en uygun şey olabilir. Ancak, birçok durumda, çekip gitmek bir seçenek değildir. Tüm o durumlarda, "Ben burada olmak istemiyorum" yaklaşımı sadece yararsız değil, aynı zamanda işlevsizdir de. Bu sizi ve diğerlerini mutsuz kılar.

"Her nereye giderseniz, oradasınızdır" diye bir söz vardır. Bir başka deyişle: Siz buradasınız. Daima. Bunu kabullenmek o kadar zor mudur?

Her duyuşsal algıyı ve deneyimi zihinsel olarak nitelendirip etiketlemeniz gerçekten gerekiyor mu? Yaşamla - durumlarla ve insanlarla neredeyse sürekli çatışma halinde olduğunuz- tepkisel bir hoşlanıyorum/hoşlanmıyorum ilişkisi içinde olmanız gerçekten gerekiyor mu? Yoksa bu, sadece, kurtulabileceğiniz köklü bir zihinsel alışkanlık mı? Herhangi bir şey yapmadan, bu anın olduğu gibi olmasına izin vererek kurtulabileceğiniz bir alışkanlık...

Alışkanlık haline gelmiş ve tepkisel "hayır" egoyu güçlendirir. "Evet" onu zayıflatır. Sizin form kimliğiniz, ego, teslimiyet karşısında varlığını sürdüremez.

"Yapacak çok işim var." Evet, ama yapışınızın niteliği nedir? Arabayla işe gitmek, müşterilerle konuşmak, bilgisayarla çalışmak, ayak işlerini yapmak, günlük yaşamınızı oluşturan sayısız şeyle başa çıkmak -yaptığınız şeyde ne kadar tamsınız? Yapışınız teslimiyet içeriyor mu, içermiyor mu? Hayatta başarınızı belirleyen şey budur, ne kadar çaba gösterdiğiniz değil. Çaba stresi ve kendini zorlamayı, gelecekte belli bir noktaya erişmeye ya da belli bir sonuca erişmeye *ihtiyaç duymayı* ima eder. Kendi içinizde, az da olsa, yaptığınız şeyi yapmak *isteme* unsuru saptayabilir misiniz? Bu, yaşamı yadsı-maktır, ve bu yüzden gerçekten başarılı bir sonuç mümkün değildir.

Eğer bunu içinizde saptayabiliyorsanız, onu bırakıp, yaptığınız şeyde tam olabilir misiniz?

"Her seferinde tek bir şey yapmak." Bir Zen Üstadı Zen'in özünü böyle tanımlamıştı.

Her seferinde tek bir şey yapmak, yaptığınız şeyde tam olmanız, ona tüm dikkatinizi vermeniz anlamına gelir. Bu teslim olmuş eylemdir, güçlenmiş eylemdir.

Olan kabullenmeniz sizi -benlik duygunuzun ve içsel halinizin artık zihninin "iyi" ya da "kötü" yargılarına bağlı olmadığı- daha derin bir düzeye götürür.

Yaşamın "oluş"una "evet" dediğinizde, bu ânı olduğu gibi kabullendiğinizde, içinde, derin bir biçimde dingin olan bir genişlik duygusu hissedebilirsiniz.

Yüzeyde, siz hâlâ, hava güneşliyse mutlu olabilir ve hava yağmurluysa o kadar mutlu olmayabilirsiniz; bir milyon dolar kazanmaktan mutlu olabilir, tüm paranızı kaybetmekten mutsuz olabilirsiniz. Ancak, ne mutluluk ne de mutsuzluk artık o kadar derinlere işler. Sadece, Var'lığınızın yüzeyi hafifçe dalgalandır. Dış koşullar nasıl olursa olsun, içindeki huzur bozulmadan kalır.

Olana "evet" demek içinde ne dışsal koşullara, ne de içsel koşullara -sürekli değişen düşüncelere ve duygulara- bağlı olan bir derinlik boyutunu açığa çıkarır.

Siz tüm deneyimlerin geçici olduğunu ve dünyanın size kalıcı değere sahip hiçbir şey veremeyeceğini idrak ettiğinizde, teslimiyet çok daha kolay hâle gelir. O zaman insanlarla karşılaşmaya, deneyimlere ve faaliyetlere ka-

tılmaya devam edersiniz, ama bunları egosal benliğin istekleri ve korkuları olmadan yaparsınız. Yani, artık bir durumun, kişinin, yerin, ya da olayın size doyum veya mutluluk vermesini talep etmezsiniz. Onun geçici ve kusurlu doğasının olmasına izin verirsiniz.

Ve mucize şu ki, siz artık ondan olanaksız bir şeyi talep etmediğinizde, her durum, kişi, yer, ya da olay sadece doyum verici hale gelmez, aynı zamanda daha uyumlu ve dingin de olur.

Bu ânı bütünüyle kabullendiğinizde, *olan* ile artık tartışmadığınızda, zorlayıcı düşünme itilimi azalır ve onun yerini uyanık bir dinginlik alır. Siz tamamen bilinçlisinizdir, ancak zihin bu ânı hiçbir biçimde nitelendirip etiketlememektedir. Bu içsel direnmeme hali sizi insan zihninden sonsuz derecede daha büyük olan koşullanmamış bilince açar. Bu engin zekâ o zaman kendisini sizin vasıtanızla ifade edebilir ve size hem içten hem de dıştan yardımcı olabilir. İşte bu yüzden, içsel direnişi bıraktığınızda, genelde, koşulların değişip daha iyileştiğini görürsünüz.

Ben, "Bu anın keyfini çıkarın. Mutlu olun" mu diyorum? Hayır.

Bu anın "oluşuna" izin verin. Bu yeter.

Teslimiyet *bu âna* teslim olmaktır, onunla bu *ânıyo-
rumladığımız* bir öyküye değil.

Örneğin, siz sakatlanmış ve artık yürüyemiyor olabilirsiniz. Bu durum olduğu gibidir.

Belki zihniniz şimdi şöyle diyen bir öykü yaratmaktadır: "İşte yaşamım bu hale geldi. Sonunda kendimi bir tekerlekli sandalyede buldum. Yaşam bana acımasız ve adaletsiz davrandı. Ben bunu hak etmiyorum."

Bu anın *oluşunu* kabullenebilir, ve onu zihnin onun çevresinde yarattığı öyküyle karıştırmayabilir misiniz?

Teslimiyet siz artık, "Bu benim başıma neden geliyor?" diye sormadığınızda gelir.

Görünüşte en kabul edilemez ve acı verici durumun içinde bile daha derin bir iyilik, bir hayır gizlidir, ve her felaket ilahî bir inayet tohumu içerir.

Tarih boyunca, büyük kayıp, hastalık, hapis, ya da yaklaşan ölüm karşısında görünüşte kabul edilemez olanı kabul etmiş ve böylece "tüm anlayışı aşan huzuru" bulmuş kadınlar ve erkekler olmuştur.

Kabul edilemez olanı kabullenmek bu dünyada en büyük inayet kaynağıdır.

Tüm yanıtların ve açıklamaların iflas ettiği durumlar vardır. Yaşam artık bir anlam ifade etmez. Ya da ıstırap içindeki birisi gelip sizden yardım ister, ve siz ne yapacağınızı veya ne söyleyeceğinizi bilemezsiniz.

Siz bilmediğinizi tamamen kabullendiğinizde, sınırlı düşünen zihinle yanıtlar bulmaya çalışmaktan vazgeçersiniz, ve işte o zaman daha büyük bir zekâ sizin vasıtanızla iş görebilir. Ve daha büyük zekâ onun içine akıp ona ilham verebileceğinden, düşünce bile o zaman bundan yararlanabilir.

Dinginliğin Gücü

Bazen teslimiyet, anlamaya çalışmaktan vazgeçmek ve bilmemekten ötürü rahat olmak anlamına gelir.

Hayatta asıl işlevi kendisini ve diğerlerini mutsuz kılmak, mutsuzluk yaymakmış gibi görünen birini tanıyor musunuz? Onları bağışlayın, çünkü onlar da insanlığın uyanışının bir parçasıdır. Onların oynadıkları rol egosal bilincin kâbusunun, teslim-olmama halinin yoğunlaşmasını temsil eder. Tüm bunlarda kişisel bir şey yoktur. Bu onların gerçek kimliği değildir.

Teslimiyetin içsel olarak direnişten kabullenmeye, "hayırdan" "evet"e bir geçiş olduğu söylenebilir. Siz teslim olduğunuzda, benlik duygunuz bir tepki ya da zihinsel yargı ile özdeşleşmiş olmaktan, o tepki ya da yargının *çevresindeki alan* olmaya dönüşür. O, form -düşünce ya da duygu- ile özdeşleşmekten, hiçbir forma sahip olmayan -geniş farkındalık- olmaya ve kendimizi öyle görmeye bir geçiştir.

Kabullenmek & Teslim Olmak

Kabul edemediğiniz, direndiğiniz kabullenme de dahil olmak üzere, tamamen kabul ettiğiniz her şey sizi huzura götürecektir.

s.

Yaşamı rahat bırakın. Bırakın, o olsun.

BÖLÜM 7
DOĞA

Biz doğaya sadece fiziksel yaşamımızı sürdürebilmek için bağılı değiliz. Bizim bize yuvaya giden yolu, kendi zihnimizin hapishanesinden çıkış yolunu göstermesi için de doğaya ihtiyacımız vardır. Biz yapmada, düşünmede, hatırlamada, beklemede kaybolduk -bir karmaşıklık labirentinde ve bir sorunlar dünyasında kaybolduk.

Biz kayaların, bitkilerin ve hayvanların hâlâ bildikleri şeyi unutmuştuk. Biz nasıl olacağımızı -dingin olmayı, kendimiz olmayı, yaşamın bulunduğu yerde, Şimdi ve Burada olmayı- unutmuştuk.

Dikkatinizi doğal bir şeye, insanın müdahalesi olmadan var olmuş bir şeye verdiğiniz her seferinde, kavramsallaşmış düşüncesinin hapishanesinden çıkar ve, bir dereceye kadar, doğal her şeyin hâlâ mevcut olduğu Var'lıkla birleşmişlik haline katılırsınız.

Dikkatinizi bir taş, bir ağaca, ya da bir hayvana vermek onun hakkında *düşünmek* anlamına gelmez; bu sa-

dece, onu algılamak, onu farkındalığınız içinde tutmak anlamına gelir.

O zaman onun özünden bir şey kendini size aktarır. Siz onun ne kadar dingin olduğunu hissedebilirsiniz, ve bunu yaptığınızda aynı dinginlik sizin içinizde de ortaya çıkar. Onun Var'lıkta ne kadar derin bir biçimde bulunduğunu, olduğu şeyle ve olduğu yerle tamamen bir olarak bulunduğunu hissedersiniz. Bunu idrak ettiğinizde, siz de içinizin derinliklerinde böyle bir dinginlik yerine erişirsiniz.

Doğada yürürken ya da dinlenirken, tam olarak orada bulunarak o âlemi onurlandırın. Sessiz ve dingin olun. Bakın. Dinleyin. Her hayvanın ve her bitkinin nasıl tamamen kendisi olduğunu görün, insanlardan farklı olarak, onlar kendilerini ikiye ayırmamışlardır. Onlar kendilerinin zihinsel imajlarıyla yaşamazlar, böylece o imajları koruyup güçlendirmeye çalışmaları, bunun için kaygılanmaları gerekmez. Geyik *kendisidir*. Nergis *kendisidir*.

Doğadaki her şey sadece kendisiyle bir değildir, bütün ile de birdir. Onlar -"ben" ve evrenin geriye kalan kısmı şeklinde- ayrı bir varoluşa sahip çıkarak kendilerini bütünün dokusundan ayırmamışlardır.

Doğa üzerinde tefekküre dalmak sizi o "ben"den, o büyük sorun-yaratıcıdan kurtarabilir.

Doğanın birçok süptil sesini fark edin: Rüzgârda yaprakların hışırtısı, yağmurun sesi, bir böceğin vızıltısı, şafak vakti ilk kuş ötüşü... Kendinizi bu dinleme işine tamamen verin. O seslerin ötesinde daha büyük bir şey vardır: Düşünceyle anlaşılamayacak bir kutsallık...

Bedeninizi siz yaratmadınız, bedenin fonksiyonlarını da siz kontrol edemezsiniz. Burada insan zihninden daha büyük bir zekâ iş başındadır. O aynı zamanda tüm doğanın varlığını sürdürmesini sağlayan zekâdır. Siz o zekâyı en çok kendi içsel enerji alanınızın farkında olarak -bedendeki canlılığı, canlandırıcı mevcudiyeti hissederek- yaklaşabilirsiniz.

Bir köpeğin oyunbazlığı, neşesi, koşulsuz sevgisi ve yaşamı her an kutlamaya hazır oluşu, çoğunlukla, köpe-

ğın sahibinin depresif, endişeli, sorunlarla yüklü, düşünce kaybolmuş, var olan tek zamanda ve var olan tek yerde -Şimdi ve Burada- bulunmayan içsel haliyle keskin bir biçimde çelişir. İnsan bu kişiyle yaşarken köpeğin nasıl olup da bu kadar akıllı başında ve neşeli kalmayı becerebildiğini merak eder.

Doğayı sadece zihinle, düşünmeyle algıladığınızda, onun canlılığını, var'lığını hissedemezsiniz. Siz sadece formu görür, formun içindeki yaşamı -kutsal gizemi- fark etmezsiniz. Düşünce doğayı kâr ya da bilgi elde etmek için, ya da bir başka yararcı amaç için kullanılacak bir metaya indirger. Kadim orman kerestelik ağaçlar haline gelirken, kuş bir araştırma projesi haline, dağ ise kazılacak ya da fethedilecek bir şey haline gelir.

Siz doğayı algımlarken, bırakın orada düşünce'sizlik, zihin'sizlik alanları olsun. Doğaya bu şekilde yaklaştığınızda, o size karşılık verecek, ve insan bilincinin ve gezegensel bilincin tekâmülüne katılacaktır.

Bir çiçeğin ne kadar mevcut olduğunu, yaşama ne kadar teslim olduğunu fark edin.

Evinizdeki bitkiye hiç gerçekten baktınız mı? *Bitki* dediğimiz o tanıdık ancak gizemli varlığın size sırlarını öğretmesine izin verdiniz mi? Onun ne kadar derin bir biçimde dingin olduğunu fark ettiniz mi? Nasıl bir dinginlik alanıyla kuşatıldığını? Bir bitkinin dinginlik ve huzur yayını fark ettiğiniz anda, o bitki sizin öğretmeniniz olur.

Bir hayvanı, bir çiçeği, bir ağacı izleyin, ve onun Var'lıkta nasıl bulunduğunu görün. O *kendisidir*. O büyük bir vakar, masumiyet ve kutsallığa sahiptir. Ancak, bunu görebilmek için, isimlendirme ve etiketleme zihinsel alışkanlığını aşmanız gerekir. Siz zihinsel etiketlerin ötesine baktığınız anda, düşünceyle anlaşılamayacak ya da duyularla algılanamayacak o tarife sığmaz doğa boyutunu hissedersiniz. O sadece tüm doğaya nüfuz eden değil, sizin içinizde de bulunan bir uyum ve kutsallıktır.

Soluduğunuz hava doğadır, soluk almak da öyledir.

Dikkatinizi soluk alışınıza verin ve onu sizin yapmadığınızı fark edin. O doğanın soluğudur. Eğer soluk almayı hatırlamak zorunda olsaydınız, çok geçmeden öldürdünüz, ve eğer soluk almayı kesmeye çalışmış olsaydınız, doğa üstün gelirdi ve bunu yapamazdınız.

Siz soluk alışınızın farkında olarak ve dikkatinizi onda tutmayı öğrenerek doğa ile en yakın ve güçlü biçimde yeniden birleşirsiniz. Bu yapılması şifa verici ve derin bir biçimde güçlendirici bir şeydir. O bilinçte düşüncenin kavramsal dünyasından koşullanmamış bilincin içsel âlemine doğru bir değişim yaratır.

Sizin Var'lıkla yeniden birleşmenize yardımcı olacak bir öğretmen olarak doğaya ihtiyacınız vardır. Ama, sizin doğaya ihtiyacınız olduğu gibi, onun da size ihtiyacı vardır.

Siz doğadan ayrı değilsiniz. Hepimiz kendisini evren boyunca sayısız formla, hepsi birbirine bağlı formlarla tezahür ettiren Bir Yaşam'm bir parçasıyız. Siz bir çiçeğin ya da bir ağacın içinde bulunduğu kutsallığı, güzelliği, muazzam dinginliği ve vakarı fark ettiğinizde, o çiçeğe ya da ağaca bir şey katarsınız. Sizin fark edişinizle, farkındalığınızla doğa da kendini tanır. O kendi güzelliğini ve kutsallığını sizin vasitanızla tanır!

Büyük bir sessizlik tüm doğayı kucaklar. O sizi de kucagında tutar.

Siz ancak içsel olarak dinginleştikçe kayaların, bitkilerin ve hayvanların da içinde bulunduğu dinginlik âlemine erişebilirsiniz. Ancak gürültülü zihnin sessizleştikçe doğayla derin bir düzeyde birleşebilir ve aşırı düşünmenin yarattığı ayrılık duygusunu aşabilirsiniz.

Düşünmek yaşamın tekâmülünde bir aşamadır. Doğa düşüncenin ortaya çıkmasından önceki masum dinginlik içinde bulunur. Ağaç, çiçek, kuş, kaya kendi güzelliğinin ve kutsallığının farkında değildir, insanlar dinginleştiklerinde, düşüncenin ötesine geçerler. Düşüncenin ötesindeki dinginlikte ek bir biliş ve farkındalık boyutu vardır.

Doğa sizi dinginliğe eristirebilir. Bu onun size armağanıdır. Doğayı dinginlik alanında algıladığınızda ve onunla o alanda birleştikçe, farkındalığınız o alana nüfuz eder. Bu sizin doğaya armağanınızdır.

Sizin vasitanızla doğa kendisinin farkına varır. Doğa sizi adeta milyonlarca yıldan beri beklemekteydi.

BÖLÜM 8

İLİŞKİLER

Biz insanlar hakkında bir kanıya varmakta, bir sonuca ulaşmakta çok acele ederiz. Egosal zihin için diğer insanları etiketlemek, onlara kavramsal bir kimlik vermek, onlar hakkında ahlaki bir yargıda bulunmak doyum vericidir.

Her insan belli biçimlerde düşünmeye ve davranmaya koşullanmıştır; bu hem genetiğimizden, hem de çocukluk deneyimlerimizden ve kültürel çevremizden kaynaklanan bir koşullanmadır.

Insanların gerçek kimliği bu değildir, ama onlar öyle görünürler. Siz birisi hakkında bir yargıda bulunurken, o koşullanmış zihin kalıplarını onun gerçek kimliğiyle karıştırırsınız. Böyle yapmak derin bir biçimde koşullanmış ve bilinçsiz bir kalıptır. Siz o insana kavramsal bir kimlik verirsiniz, ve o sahte kimlik sadece diğer kişi için değil, sizin için de bir hapishane olur.

Yargıyı bırakmak sizin o insanların yaptıkları şeyleri görmemeniz anlamına gelmez. Bu onların davranışını bir koşullanma biçimi olarak görmeniz ve böyle kabul etmeniz anlamına gelir. Siz ondan o kişi için bir kimlik oluşturmazsınız.

Bu diğer kişiyi olduğu gibi, sizi de koşullanmayla, form-
la, zihinle özdeşleşmekten kurtarır. O zaman ego artık
sizin ilişkilerinizi yönetemez.

Ego yaşamınızı yönettiği sürece, düşüncelerinizin, duy-
gularınızın, ve eylemlerinizin çoğu arzudan ve korku-
dan kaynaklanır. O zaman ilişkilerde siz diğer kişiden
ya bir şey istersiniz ya da onun bir şeyinden korkarsı-
nız.

Sizin onlardan istediğiniz şey zevk ya da maddi kazanç,
itibar, övgü ya da dikkat olabilir, veya kıyaslama ve on-
lardan daha fazla olduğunuzu, daha çok şeye sahip ol-
duğunuzu ya da daha çok şey bildiğinizi saptama yo-
luyla benlik duygunuzu güçlendirmek olabilir. Korktu-
ğunuz şey ise durumun bunun tersi olması, ve onların
sizin benlik duygunuzu bir biçimde zayıflatmalarındır.

Şimdiki âni -amacınıza ulaştıracak bir araç olarak kul-
lanmak yerine- dikkatinizin odak noktası yaptığınızda,
egoyu, ve insanları amacınıza ulaştıracak bir araç olarak
kullanma itilimini -başkaları pahasına kendinizi yük-
seltmeyi içeren o bilinçsiz itilimi- aşarsınız. Siz tüm
dikkatinizi ilişkiye girdiğiniz kişiye verdiğinizde, ilişki-
den -pratik meseleler hariç- geçmişi ve geleceği çıkarır-
sınız. Karşılaştığınız herkes ile birlikteyken tamamen
orada mevcut olduğunuzda, onlar için oluşturduğunuz

kavramsal kimliği -onların kim oldukları ve geçmişte
ne yaptıklarıyla ilgili yorumunuzu- bırakır, ve arzu ile
korkunun egosal hareketleri olmadan ilişkiye girebilir-
siniz. Bunun anahtarı -uyanık dinginlik olan- dikkattir.

İlişkilerinizde istemeyi ve korkmayı aşmak ne kadar
harika bir şeydir. Sevgi hiçbir şey istemez ve hiçbir şey-
den korkmaz.

Eğer ilişkide olduğunuz kişinin geçmişi sizin geçmişi-
niz olsaydı, onun çektiği acıları çekmiş olsaydınız, onun
bilinç düzeyi sizin bilinç düzeyiniz olsaydı, siz de tam
onun gibi düşünür ve davranırdınız. Bu idrakte birlikte
bağışlama, şefkat ve huzur gelir.

Ego bunu işitmek istemez, çünkü eğer o artık tepkisel
davranamaz ve kendini haklı göremezse, güç kaybede-
cektir.

Siz Şimdi alanına gelen herkesi asil bir konuk olarak
gördüğünüzde, her bir kişinin olduğu gibi olmasına
izin verdiğinizde, onlar değişmeye başlarlar.

Bir başka insanı özü olarak tanımak için, onun *hakem*-*da* herhangi bir şey bilmeniz -onun geçmişini, yaşam öyküsünü bilmeniz- gerçekten gerekmez. Biz *hakem*-*da* bilmeyi kavramsal olmayan daha derin bir bilişle karıştı-

rırız. *Hakem*-*da* bilmek, ve bilmek tamamen farklı modellerdir. Biri form ile, diğeri ise form'suz olanla ilgilidir. Biri düşünce yoluyla, diğeri ise dinginlik yoluyla iş görür.

Hakem-*da* bilmek pratik amaçlar için yararlıdır. O düzeyde, biz onsuz yapamayız. Ancak, o ilişkilerde hâkim olan model olduğunda, çok sınırlayıcı, hatta yıkıcı hale gelir. Düşünceler ve kavramlar insanlar arasında yapay bir bariyer, bir ayrılık yaratır. O zaman ilişki ve etkileşimleriniz Var'lıkta köklenmez, zihne-dayalı olurlar. Kavramsal bariyerler olmadığında, sevgi tüm insan ilişkilerinde doğal olarak mevcut olur.

İnsan ilişki ve etkileşimlerinin çoğu sözcüklerin alışverişiyle, yani düşünce âlemiyle sınırlıdır. Özellikle yakın ilişkilerinize biraz sessizlik ve dinginlik getirmeniz gereklidir.

Hiçbir ilişki sessizlik ve dinginlikle birlikte gelen genişlik duygusu olmadan gelişemez. Doğada birlikte meditatif yapın ya da sessiz bir zaman geçirin. Bir yürüyüşe çıktığınızda, ya da arabada veya evde otururken, birlikte sessizlik ve dinginlik içinde olmaktan rahat olun. Dinginlik yaratılamaz ve yaratılması da gerekmez. Sadece, zaten orada olan, ama çoğunlukla zihinsel gürültü tarafından örtülüp gizlenen dinginliğe açık ve alıcı olun.

Eğer geniş dinginlik eksikse, ilişkiye zihin hâkim olacaktır, ve o zaman ilişkiye sorunlar ve çatışma kolayca hâkim olabilir. Eğer orada dinginlik varsa, o herhangi bir şeyi, her şeyi içerebilir.

Gerçekten dinlemek ilişkiye dinginlik getirmenin bir başka yoludur. Siz birisini gerçekten dinlediğinizde, dinginlik boyutu ortaya çıkar ve ilişkinin asli bir parçası haline gelir. Ama, gerçekten dinlemek nadir görülen bir beceridir. Çoğunlukla, bir kişinin dikkatinin büyük bölümünü onun düşünceleri kaplar. Olsa olsa, o sizin sözlerinizi değerlendiriyor ya da söyleyeceği bir sonraki şeyi hazırlıyor olabilir. Ya da o kendi düşünceleri içinde kaybolmuştur ve sizi hiç dinlemiyordur.

Gerçek dinleme işitsel algıyı çok aşar. O uyanık dikkatin ortaya çıkışıdır, ki bu sözcüklerin alınıp kabul edil-

eliği bir mevcudiyet alanıdır. Sözcükler şimdi ikincil halle gelir, ikinci derecede gelir. Onlar anlamlı olabilir ya da bir anlam ifade etmeyebilir. Dinlediğiniz *sözcüklerden*, ne dinlediğinizden çok daha önemli olan şey dinleme eylemidir, siz dinlerken ortaya çıkan bilinçli mevcudiyet alanıdır. O alan sizin diğer kişiyle kavramsal düşünüşün yarattığı ayırıcı bariyerler olmadan buluştuğunuz birleştirici bir farkındalık alanıdır. Ve şimdi diğer kişi artık "diğer" değildir. O alanda, siz onunla tek bir farkındalık, tek bir bilinç olarak birleşmişsinizdir.

Yakın ilişkilerinizde sık sık tekrarlanan dramlar yaşıyor musunuz? Nispeten önemsiz anlaşmazlıklar çoğu kez şiddetli tartışmalara ve duygusal acıya yol açıyor mu?

Böyle deneyimlerin kökeninde temel egosal kalıplar yatar: Haklı çıkmaya ve, elbette, diğer kişinin haksız çıkmasına ihtiyaç duyma; yani, zihinsel pozisyonlarla özdeşleşme. Bir de egonun "ben" ile "diğeri" arasındaki ayrılık duygusunu güçlendirmek için bir şeyle ya da birisiyle belli aralıklarla çatışmaya girme ihtiyacı vardır; ego bu ayrılık duygusu olmadan varlığını sürdüremez.

Buna ek olarak, her insanın içinde taşıdığı, hem o insanın kişisel geçmişinden, hem de insanlığın çok uzun bir zaman öncesine uzanan ortak acısından kaynakla-

nan birikmiş duygusal acı vardır. Bu "acı-bedeni" içinde bulunan ve ara sıra size hâkim olan bir enerji alanıdır, çünkü o beslenmek ve yenilenmek için daha fazla duygusal acı deneyimlemeye ihtiyaç duyar. O sizin düşünüşünüzü kontrol etmeye ve onu derin bir biçimde olumsuz kılmaya çalışacaktır. O, olumsuz düşüncelerinize baydır, çünkü bu düşünceler onun frekansı ile rezonansa girer ve böylece o onlarla beslenebilir. O ayrıca -sonuçta ortaya çıkan dramdan ve duygusal acıdan beslenmek için- size yakın olan kişilerde, özellikle partnerinizde olumsuz duygusal tepkileri de kışkırtacaktır.

Kendinizi yaşamınızda bu kadar çok mutsuzluk yaratan şeyden, bu acıyla derin bilinçsiz özdeşleşmeden nasıl kurtarabilirsiniz?

Onun farkına varın. Onun siz olmadığınızı idrak edin, ve onu olduğu gibi, yani *geçmişteki acı* olarak tanıyın. Onun partnerinizde ya da sizde ortaya çıkışına tanık olun. Onunla bilinçsiz özdeşleşmeniz kırıldığında, onu kendi içinde gözlemleyebildiğinizde, onu artık beslemezsiniz, ve o yavaş yavaş enerji yükünü yitirecektir.

insan ilişki ve etkileşimi cehenneme dönüşebilir. Ya da o büyük bir ruhsal uygulama olabilir.

Başka bir insana bakıp ona karşı büyük bir sevgi hissettüğünüzde, ya da doğadaki güzelliği izlediğinizde ve içinizdeki bir şey ona derin bir biçimde karşılık verdiğinde, bir an gözlerinizi kapatın ve içinizdeki o sevginin ya da güzelliğin -sizden, gerçek doğanızdan ayrılmaz- özünü hissedin. Dışsal form sizin içsel olarak, özünüzde olduğunuz şeyin geçici bir yansımasıdır. İşte bu yüzden, tüm dışsal formlar sizi terk edecek olsalar da, sevgi ve güzellik sizi asla terk edemez.

Sizin nesneler dünyasıyla, sizi kuşatan ve her gün kullandığınız sayısız şeyle ilişkiniz nedir? Oturduğunuz sandalyeyle, kaleminizle, arabanızla, fincanınızla ilişkiniz nedir? Onlar sizin için sadece amaca ulaştıran birer araç mı, yoksa ara sıra, kısa bir süre için de olsa onları fark ederek ve onlara dikkatinizi vererek onların varlığını onurlandırıyor musunuz?

Siz nesnelere bağlandığınızda, onları kendi gözünüzdeki ve başkalarının gözündeki değerini yükseltmek için kullandığınızda, nesnelerle ilgili kaygı tüm yaşamınıza kolayca hâkim olabilir. Nesnelerle özdeşleştiğinizde, onları oldukları gibi takdir etmezsiniz, çünkü onlarda kendinizi aramaktasınızdır.

Bir nesneyi olduğu gibi, olduğu şey olarak takdir ettiğinizde, zihinsel projeksiyon yapmadan onun varlığını kabul ve tasdik ettiğinizde, onun varlığı için şükran duymamanız mümkün olmaz. Onun gerçekte cansız olmadığını, sadece duyularınıza böyle görüldüğünü de hissedebilirsiniz. Fizikçiler moleküler düzeyde onun, gerçekten, canlılıkla titreşen bir enerji alanı olduğunu doğrulayacaklardır.

Nesneler âlemini benliksiz bir biçimde takdir ettiğinizde, çevrenizdeki dünya zihinle kavrayamayacağınız biçimlerde canlanacaktır.

Bir insanla karşılaştığınızda, ne kadar kısa bir süre için olursa olsun, ona tüm dikkatinizi vererek onun varlığını kabul ve tasdik ediyor, onu onurlandırıyor musunuz? Yoksa onu amaca ulaştıracak bir araca, sadece bir işleve ya da role mi indirgiyorsunuz?

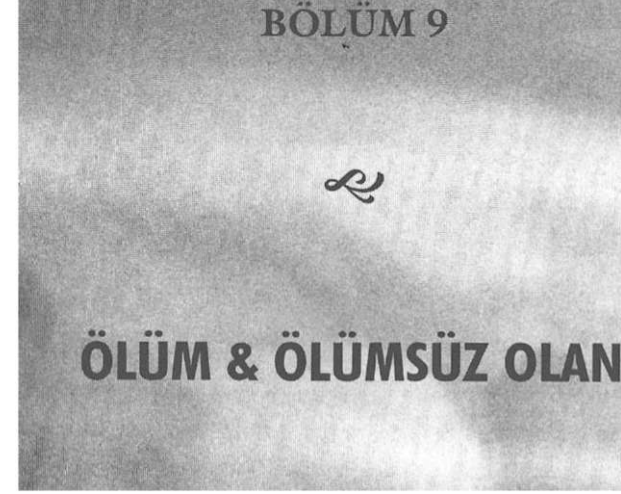
Marketteki kasiyerle, otoparktaki görevliyle, tamirciyle, "müşteri" ile ilişkinizin niteliği nedir?

Bir dikkat ânı yeterlidir. Siz onlara bakarken ya da onları dinlerken uyanık bir dinginlik hissedersiniz -bu belki iki-üç saniye, belki daha uzun sürer. Bu, genellikle oynadığımız ve özdeşleştiğimiz rollerden daha gerçek bir şeyin ortaya çıkması için yeterlidir. Tüm roller

Dinginliğin Gücü

insan zihni olan koşullanmış bilincin bir parçasıdır. Dikkat yoluyla ortaya çıkan şey koşullanmamış olan-
dır -o sizin isminizin ve formunuzun altındaki özünüzdür. Siz artık bir senaryoyu oynamamaktasınız; siz gerçek olmuşsunuzdur. O boyut içinizden ortaya çıktığında, o ayrıca o boyutu diğer kişinin içinden de çekip ortaya çıkarır.

Temelde, elbette, "diğeri" yoktur, ve siz daima kendinizle karşılaşırsınız.

insan eli değmemiş vahşi bir ormandan geçerken, tüm çevrenizde sadece bereketli bir yaşam görmezsiniz, ayrıca, her adımda yıkılmış ağaçlarla, çürüyen ağaç gövdeleriyle, çürüyen yapraklarla ve ayrışan maddeyle karşılaşılırsınız. Baktığınız her yerde, yaşamı olduğu gibi, ölümü de bulursunuz.

Ancak, daha yalçından incelediğinizde, çürüyüp ayrışan ağaç gövdesinin ve çürüyen yaprakların sadece yeni yaşamı doğurmadıklarını, ama kendilerinin de yaşam dolu olduklarını keşfedersiniz. Mikroorganizmalar iş başındadırlar. Moleküller kendilerini yeniden düzenlemektedirler. Böylece ölüm hiçbir yerde yoktur. Sadece yaşam formlarının başkalaşımı, metamorfozu vardır. Siz bundan ne öğrenebilirsiniz?

Ölüm yaşamın karşıtı değildir. Yaşamın bir karşıtı yoktur. Ölümün karşıtı doğumdur. Yaşam ölümsüzdür, ebedidir.

Çağlar boyunca bilgeler ve şairler insan varoluşunun rüyam sı niteliğini fark etmişlerdir; onun görünüşte çok somut ve gerçek olduğunu, ancak her an dağılıp yok olacak kadar geçici olduğunu görmüşlerdir.

Ölüm saatinizde, yaşam öykünüz size, gerçekten, son bulmakta olan bir rüya gibi görünebilir. Yine de, bir rüyada bile gerçek olan bir öz bulunmalıdır. içinde rüyanın meydana geldiği bir bilinç olmalıdır; aksi takdirde o rüya görülmezdi.

Peki, beden mi o bilinci yaratır, yoksa bilinç mi beden rüyasını, bir insan rüyasını yaratır?

Neden ölümden-dönme deneyimini geçirmiş olanların çoğu ölüm korkusunu yitirmiştir? Bunun üzerinde düşünün.

Elbette ki öleceğinizi biliyorsunuz, ama siz ölümle ilk kez "şahsen" karşılaşana dek bu sadece zihinsel bir kavram olarak kalır; ancak sizin ya da bir yakınınızın başına ciddi bir hastalık veya bir kaza geldiğinde, bir sevdiğiniz öldüğünde, ölüm sizin yaşamınıza kendi ölümlülüğünüzün farkındalığı olarak girer.

Çoğu insan bu olguyla yüzleşmeyi korkuyla reddeder, ama eğer bunu yapmaz ve bedeninizin geçici olduğu

ve her an yok olabileceği olgusuyla yüzleşirseniz, az da olsa, kendi fiziksel ve psikolojik formunuzla, "ben" ile özdeşleşmeyi bırakabilirsiniz. Tüm yaşam formlarının geçici doğasını görüp kabullendiğinizde, garip bir huzur duygusu gelip sizi kuşatır.

Ölümlle karşılaştığınızda, bilinciniz form ile özdeşleşmeden bir ölçüde kurtulur. İşte bu yüzden bazı Budist geleneklerde keşişler düzenli olarak morgu ziyaret eder, ölü bedenlerin arasında oturup meditasyon yaparlar.

Batı kültürlerinde ölüm hâlâ yaygın bir biçimde yadsınır. Yaşlı insanlar bile ölüm hakkında konuşmamaya ya da düşünmemeye çalışırlar, ve ölü bedenler gözlerden saklanır. Ölümlü yadsıyan bir kültür, sadece dışsal formlarla ilgilenererek, kaçınılmaz bir biçimde sığlaşır ve yüzeyselleşir. Ölüm yadsındığında, yaşam derinliğini yitirir. İsmi ve formun ötesinde kim olduğumuzu bilme olanağı, aşkın boyut yaşamımızda yok olur, çünkü ölüm o boyuta açılan kapıdır.

insanlar sonlardan rahatsız olma eğilimindedirler, çünkü her son küçük bir ölümdür. İşte bu yüzden birçok lisanda "hoşçakal" sözcüğü "tekrar görüşmek üzere" anlamına gelir.

Her ne zaman bir deneyim sona erse -bir arkadaş top-

luluğu dağılsa, bir tatil bitse, çocuklarınız evden ayrılslar- siz küçük bir ölüm geçirirsiniz. Bilincinizde o deneyim olarak belirmiş olan bir "form" yok olur. Çoğunlukla bu geride -çoğu insanın hissetmemeye, yüzleşmemeye çalıştığı- bir boşluk hissi bırakır.

Eğer yaşamınızdaki sonları kabullenmeyi, hatta hoş karşılamayı öğrenebilirseniz, ilk başta sizi rahatsız eden o boşluk hissinin derin bir biçimde dingin olan bir içsel genişlik duygusuna dönüştüğünü görebilirsiniz.

Her gün bu şekilde ölmeyi öğrenerek, kendinizi Yaşama açarsınız.

Çoğu insan kimliğinin, benlik duygusunun son derece değerli bir şey olduğunu ve onu yitirmek istemediğini hisseder. İşte bu yüzden onlar ölümden böylesine korkarlar.

"Ben"in artık var olmayabileceği hayal edilemez ve korkutucu bir şey gibi görünür. Ama, siz o değerli "Ben"i isminizle, formunuzla ve onunla ilişkili bir öyküyle karıştırıyorsunuz. O "Ben" bilinç alanındaki geçici bir oluşumdan daha fazla bir şey değildir.

O form kimliği sizin bildiğiniz tüm şey olduğu sürece, o değerliliğin sizin kendi özünüz olduğunu, en derin

Ben'im duygunuz olduğunu, ve onun bilincin kendisi olduğunu fark etmezsiniz. O sizin içinizdeki ölümsüz, ebedi siz'dir, ve *kaybedemeyeceğiniz* tek şey odur.

Her ne zaman yaşamınızda derin bir kayıp vuku bulsa -örneğin, malınızı, evinizi, yakın bir ilişkiyi yitirseniz; ya da ününüzü, itibarınızı, işinizi, veya bedensel yeteneklerinizi kaybetserseniz- içinizde bir şey ölür. Benlik duygunuzun azaldığını, kimlik duygunuzun küçüldüğünü hissedersiniz. Ayrıca kimliğinizle ilgili bir zihinsel karışıklık da yaşayabilir, "Onsuz... ben kimim?" diye düşünebilirsiniz.

Bilinçsiz bir biçimde özdeşleşmiş olduğunuz bir form sizi terk ettiğinde ya da yok olduğunda, bu son derece acı verici olabilir. O sizin varoluşunuzun dokusunda, deyim yerindeyse, bir delik açar.

Böyle olduğunda, hissettiğiniz acıyı ya da üzüntüyü yadsımayın ya da bilmezlikten gelmeyin. Onun orada olduğunu kabul edin. Zihninizin o kaybın çevresinde -size kurban rolünün verildiği- bir öykü oluşturma eğilimine çok dikkat edin ve bundan sakının. Korku, öfke, içerleme, ya da kendine-acıma o role uyan duygulardır. Sonra zihin-ürünü öykünün ve o duyguların ardında neyin yattığını fark edin: O delik, o boşluk. O garip boşluk duygusuyla yüzleşip onu kabullenebilir misiniz?

Eğer bunu yaparsanız, onun artık korku verici bir yer olmadığını görebilirsiniz. Ondan huzurun yayıldığını gördüğünüzde şaşırabilirsiniz.

Her ne zaman ölüm vuku bulsa, her ne zaman bir yaşam formu yok olsa, o yok olan formun bıraktığı boşlukta Tanrı, o formsuz ve tezahür-etmemiş olan parlar. İşte bu yüzden hayattaki en kutsal şey ölümdür. İşte bu yüzden Tanrı'nın huzuru size ölüm üzerinde derin bir tefekküre dalmanız ve ölümü kabullenmeniz yoluyla gelebilir.

Her insan deneyimi ne kadar kısa-ömürlüdür, yaşamlarımız ne kadar geçicidir. Doğuma ve ölüme tâbi olmayan bir şey, ölümsüz bir şey, ebedi bir şey var mıdır?

Şunun üzerinde düşünün: Eğer sadece tek bir renk olsaydı, diyelim ki sadece mavi olsaydı, ve tüm dünya ve onun içindeki her şey mavi olsaydı, o zaman mavi diye bir renk olmayacaktı. Mavinin tanınabilmesi için mavi olmayan bir şeyin olması gerekir; aksi takdirde, o "göze çarpmazdı," var olmazdı.

Aynı şekilde, her şeyin geçici olduğunun fark edilebilmesi için geçici olmayan bir şeyin bulunması gerekmez mi? Bir başka deyişle: Eğer, kendiniz dahil, her şey geçici olsaydı, siz bunu bilebilir miydiniz? Kendi formu-

nuz da dahil olmak üzere, tüm formların kısa-ömürlü doğasının farkında olmanız ve buna tanıklık edebilmeniz sizin içinizde ölüme tâbi olmayan bir şeyin bulunduğu anlamına gelmez mi?

Siz yirmi yaşındayken, bedeninizin güçlü ve dinç olduğunun farkındasınızdır; altmış yıl sonra, bedeninizin güçsüz ve yaşlı olduğunun farkındasınızdır. Düşünceleriniz de yirmi yaşınızdaki düşüncelerinize kıyasla değişmiş olabilir, ama bedeninizin genç ya da yaşlı olduğunu, veya düşüncelerinizin değişmiş olduğunu bilen farkındalık hiç değişmemiştir. O farkındalık sizdeki ölümsüz-olandır, bilincin kendisidir. O formsuz Bir Yaşam'dır. Siz Onu kaybedebilir misiniz? Hayır, çünkü siz O'sunuz.

Bazı insanlar ölmeden hemen önce derin bir biçimde dinginleşir ve -sanki ölmekte olan formun içinden bir şey parlıyormuş gibi- adeta ışıık saçarlar.

Bazen öyle olur ki çok hasta ya da yaşlı insanlar yaşamlarının son birkaç haftasında ya da son birkaç ayında, deyim yerindeyse, adeta saydamlaşırlar. Onlar size bakarken, gözlerinden bir ışıık yayıldığını görebilirsiniz. Onlarda artık psikolojik bir ıstırap kalmamıştır. Onlar artık teslim olmuşlardır ve böylece kişi, yani zihin-ürünü egosal "ben" yok olmuştur. Onlar "ölmeden önce

ölmüş," ve kendi içlerindeki ölümsüz'ün idraki olan derin içsel huzuru bulmuşlardır.

Her kazada ve felakette, çoğunlukla farkında olmadığı-mız, potansiyel olarak kurtarıcı bir boyut vardır.

Tamamen beklenmedik, ve yakında vuku bulacak olan ölümün muazzam şoku bilincinizi form ile özdeşleşmeden tamamen kurtulmaya zorlayabilir. Fiziksel ölümden önceki son anlarda, ve ölümler, kendinizi formdan özgür bilinç olarak deneyimlersiniz. Birden, artık daha fazla korku hissetmezsiniz, sadece huzur duyarsınız, ve "her şeyin yolunda" olduğunu, ölümün sadece bir formun yok oluşu olduğunu bilirsiniz. O zaman ölüm temelde illüzyoni bir şey olarak -özdeşleşmiş olduğunuz form kadar illüzyoni olarak- görülür.

Ölüm, modern kültürün sizi inandırmaya çalıştığı gibi, bir anomali ya da tüm olayların en korkuncu değil, dünyadaki en doğal şeydir; o karşı kutbu olan doğumdan ayrılmaz, ve onun kadar doğal bir şeydir. Olmakte olan bir kişinin yarımdayken kendinize bunu hatırlatın.

Bir insanın ölümünde bir tanık ve refakatçi olarak bulunmak büyük bir ayrıcalık ve kutsal bir davranıştır.

Olmekte olan bir kişiyle birlikteyken, o deneyimin hiçbir veçhesini yadsımayın. Olmakta olan şeyi yadsımayın ve kendi hislerinizi yadsımayın. Yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını görmek sizin kendinizi çaresiz, üzgün, ya da kızgın hissetmenize neden olabilir. Hissettiğiniz şeyi kabullenin. Sonra bir adım daha ileri gidin: Yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığını kabul edin, ve bunu tamamen kabullenin. Kontrol sizde değildir. O deneyimin her veçhesine, ölmekte olan kişinin hissediyor olabileceği acıya ya da rahatsızlığa olduğu gibi, kendi hislerinize de derin bir biçimde teslim olun. Teslim olmuş bilinç haliniz ve ona eşlik eden dinginlik ölen kişiye çok yardımcı olacak ve onun geçişini kolaylaştıracaktır. Eğer bir söz söylemeniz gerekiyorsa, o içinizdeki dinginlikten gelecektir. Ama, sözler ikincil derecede önemli olacaktır.

Dinginlikle birlikte kutsama gelir: Huzur.

BÖLÜM 10

ISTIRAP & ISTIRABIN SONU

Her şey birbirine bağlıdır. Budistler bunu hep bilmişlerdir, ve fizikçiler şimdi bunu doğrulamaktalar. Vuku bulan hiçbir şey diğerlerinden ayrı bir olay değildir; o sadece öyle görünür. Biz onu daha çok yargıladıkça ve etiketledikçe, onu daha çok ayırırız. Yaşamın bütünlüğü bizim düşüncümüzle parçalara ayrılır. Yine de, o olayı yaşamın bütünü meydana getirmiştir. O kozmos denen birbirine-bağıllık ağının bir parçasıdır.

Bu şu anlama gelir: Her ne *olmuşsa*, o başka türlü olmazdı.

Çoğu durumda, görünüşte anlamsız bir olayın kozmosun bütünü içinde ne rolü olabileceğini anlayamayız, ama, bütünün genişliği içinde o olayın kaçınılmazlığını görmek, *olanı* içsel olarak kabullenmenin ve böylece yaşamın bütünlüğüne yeniden uyumlanmanın başlangıcı olabilir.

Gerçek özgürlük ve ıstırapın sonu bu anda her ne hissediyor ya da deneyimliyorsanız onu tamamen siz seçmişsiniz gibi yaşamaktır.

Şimdi ile bu içsel uyumlanış ıstırapın sonudur.

Istırap çekmek gerçekten gerekli midir? Hem evet, hem hayır.

Eğer çektiğiniz ıstırapı çekmemiş olsaydınız, bir insan olarak hiçbir derinliğe, alçakgönüllülüğe, şefkate sahip olamazdınız. Şimdi bu sözleri okuyor olmazdınız. Çekilen ıstırap egonun kabuğunu kırıp açar, ve o zaman onun amacına hizmet ettiği bir nokta gelir. Istırap çekmek, siz onun gereksiz olduğunu idrak edene dek gereklidir.

Mutsuzluğun bir öyküye, kavramsal bir içimliğe sahip olan zihin-ürünü bir "ben"e gereksinimi vardır. Onun zamana -geçmişe ve geleceğe- gereksinimi vardır. Siz mutsuzluğunuzdan zamanı çıkardığınızda, geriye kalan nedir? Geriye bu anın "böyleliği" kalır.

O bir ağırlık, heyecan, gerginlik, öfke, hatta tiksime hissi olabilir. O mutsuzluk değildir, ve o kişisel bir sorun değildir. İnsan acısında kişisel bir şey yoktur. O sadece bedeninin bir yerinde hissettiğiniz yoğun bir baskı ya da yoğun bir enerjidir. Ona dikkatinizi verirsiniz, o hissediş düşünmeye dönüşmez ve böylece mutsuz "ben"i aktive etmez.

Bir hissin olmasına izin verdiğinizde neler olduğunu izleyip görün.

Siz aklınıza gelen her düşünceyi gerçek sandığınızda bir hayli ıstırap ve mutsuzluk ortaya çıkar. Durumlar sizi mutsuz etmez. Onlar size fiziksel acı verebilir, ama mutsuz etmezler. Sizi kendi düşünceleriniz mutsuz eder. Sizi kendi yorumlarınız, kendinize anlattığınız öyküler mutsuz eder.

"Şu anda düşündüğüm düşünceler beni mutsuz ediyor." Bu idrak sizi o düşüncelerle bilinçsiz özdeşleşmeden kurtarır.

Ne kadar kötü bir hava.

O, telefonuma karşılık verme nezaketini göstermedi.

O beni düş kırıklığına uğrattı.

Bunlar kendimize ve başkalarına, çoğunlukla yakınmalar şeklinde anlattığımız küçük öykülerdir. Onlar, bilinçsiz olarak, daima zayıf olan benlik duygumuzu kendimizi "haklı" ve bir şeyi ya da birisini "haksız" çıkarak güçlendirmek için tasarlanmıştır. "Haklı" olmak bizi hayal edilmiş bir üstünlük pozisyonuna yerleştirir ve böylece sahte benlik duygumuzu, egoyu güçlendirir. Bu ayrıca bir tür düşman da yaratır: Evet, ego kendi sınırlarını tanımlamak için düşmanlara ihtiyaç duyar, ve hatta hava durumu bile bu işleve hizmet edebilir.

Alışkanlık haline gelmiş zihinsel yargı ve duygusal kasılma sonucunda, siz yaşamınızdaki insanlarla ve olaylarla kişiselleştirilmiş, tepkisel bir ilişki içinde olursunuz. Bunların hepsi kendi-yarattığınız ıstırap biçimleridir, ama böyle görülmezler, çünkü ego için onlar doyum vericidir. Ego kendisini tepkisellik ve çatışma yoluyla güçlendirir.

O öyküler olmadan yaşam ne kadar basit ve sade olurdu.

Yağmur yağıyor.

O aramadı.

Ben oradaydım. O yoktu.

İstirap çekerken, mutsuzken, tamamen Şimdi olanla kalın. Mutsuzluk ya da sorunlar Şimdi'de varlığını sürdüremez.

İstirap, siz zihnen bir durumu arzu-edilmez ya da kötü olarak isimlendirdiğinizde ya da etiketlediğinizde başlar. Siz bir duruma içerlersiniz ve o içerleme onu kişiselleştirir ve tepkisel bir "ben"i getirir.

isimlendirmek ve etiketlemek alışkanlık haline gelmiştir, ama bu alışkanlıktan kurtulabilirsiniz. Bu uygulamaya küçük şeyleri "isimlendirmeyerek" başlayın. Eğer uçağınızı kaçırırsanız, bir fincanı düşürüp kırarsanız, ya da ayağınız kayıp çamura yuvarlanırsanız, o deneyimi kötü ya da acı verici olarak isimlendirmekten kaçınabilir misiniz? O anın "oluşunu" hemen kabullenebilir misiniz?

Bir şeyi kötü olarak isimlendirmek içinizde duygusal bir kasılmaya neden olur. isimlendirmeden, onun olmasına izin verdiğinizde, o anda muazzam bir güç elde edebilirsiniz.

Duygusal kasılma sizi o güçten, yaşamın gücünden koparır.

Adem ile Havva iyi ve kötü bilgisi ağacının meyvesini yediler.

Herhangi bir şeyi zihnen iyi ya da kötü olarak etiketlemekten kaçınarak iyinin ve kötünün ötesine geçin. Alışkanlık haline gelmiş isimlendirmenin ötesine geçtiğinizde, evrenin gücü sizin içinizden akar. Deneyimlerle tepkisel-olmayan bir ilişki içinde olduğunuzda, daha önce "kötü" dediğiniz şey yaşamın gücüyle, çoğunlukla, hemen olmasa bile, hızla iyiye gider.

Bir deneyimi "kötü" olarak isimlendirmek yerine, onu içsel olarak kabullendiğinizde, içsel olarak "evet" dediğinizde, ve böylece onun olduğu gibi olmasına izin verdiğinizde neler olduğunu izleyip görün.

Yaşam durumunuz her ne ise, onu Şimdi olduğu gibi tamamen kabullenseydiniz, kendinizi nasıl hissederdiniz?

Çok "normal" olduğu için çoğunlukla ıstırap olarak görülmeyen ve hatta egoya doyum verici gelebilen birçok süptil, ve o kadar süptil-olmayan ıstırap biçimi vardır: Sinirlenme, sabırsızlık, öfke, bir şeyle ya da birisiyle bir sorun yaşama, içerleme, yakınma.

Siz tüm o ıstırap biçimlerini oluşurken fark etmeyi öğrenebilir, ve şunu bilebilirsiniz: Bu anda, kendim için ıstırap yaratıyorum.

Eğer siz kendiniz için ıstırap yaratma alışkanlığındaysanız, büyük olasılıkla, başkaları için de ıstırap yaratıyorsunuzdur. Bu bilinçsiz zihin kalıplarını, onları bilinçli kılarak, oluşurken fark ederek sona erdirebilirsiniz.

Siz *hem* bilinçli olup *hem de* kendiniz için ıstırap yaratamazsınız.

Mucize budur: "Kötü" gibi görünen her koşulun, kişinin ya da durumun ardında daha derin bir iyilik, bir hayır gizlidir. Siz *olam* içsel olarak kabullendiğinizde, bu daha derin hayır size kendini -hem içsel hem de dışsal olarak- gösterir.

"Kötülüğe direnmeyin" sözü insanlığın en yüksek gerçeklerinden biridir.

Bir diyalog:

Olanı kabullen.

Bunu gerçekten yapamam. Bu durum beni rahatsız etti ve kızdırdı

Öyleyse olanı kabullen.

Rahatsız olmamı ve kılmamı mı kabulleneyim? Kabullenemememi mi kabulleneyim?

Evet. Kabullenmemeni kabullen. Teslim-olmamana teslim ol. Sonra neler olduğunu gör.

Kronik fiziksel acı sahip olabileceğiniz en sert öğretmenlerden biridir. Onun öğretisi "direnmenin boşuna" olduğudur.

Hiçbir şey ıstırap çekmeyi istememekten daha normal bir şey olamaz. Yine de, eğer o istememeyi bırakabilir, ve onun yerine acının orada olmasına izin verebilirseniz, acıdan süptil bir içsel ayrılığı, sizinle acı arasında bulunan bir alanı fark edebilirsiniz. Bu bilinçli olarak, isteyerek ıstırap çekmek anlamına gelir. Bilinçli olarak ıstırap çektiğinizde, fiziksel acı sizdeki egoyu hızla yakıp yok edebilir, çünkü ego büyük ölçüde direnişten oluşur. Aynı şey ağır bedensel sakatlık için de geçerlidir.

"İstirabınızı Tanrı'ya sunun, O'na teslim edin," sözü bunu söylemenin bir başka biçimidir.

Haç simgesinin içerdiği derin evrensel gerçeği anlamak için bir Hristiyan olmanız gerekmez.

Haç (çarmıh) bir işkence aletidir. O bir insanın karşılaşılabileceği en aşırı ıstırapı, sınırlanmayı, ve çaresizliği simgeler. Sonra birden o insan, "Benim değil, Senin iraden olsun, Tanrım" sözüyle ifade edildiği gibi, teslim olur; isteyerek, bilinçli olarak ıstırap çeker. O anda, haç, işkence aleti gizli yüzünü gösterir: O aynı zamanda kutsal bir simgedir, tanrısal olanın bir simgesidir.

Yaşamın aşkın (transandantal) bir boyutunun varlığını yadsır görünen şey, teslimiyet yoluyla, o boyuta bir giriş kapısı haline gelir.

YAZAR HAKKINDA

Eckhart Tolle Almanya'da doğdu, ve on üç yaşına dek orada yaşadı. Londra Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra, Cambridge Üniversitesi'nde araştırmacı ve denetçi olarak çalıştı. Yirmi dokuz yaşında geçirdiği çok derin bir ruhsal değişim-dönüşüm onun eski kimliğini hemen hemen yok ederek, yaşamının seyrini kökten değiştirdi.

Eckhart, sonraki birkaç yılı, yoğun bir içsel yolculuğun başlangıcı olan bu değişim-dönüşümü anlamaya, özümsemeye ve derinleştirmeye adanmıştı.

Eckhart herhangi bir dine ya da geleneğe bağlı değildir. Öğretisinde, o kadim ruhsal üstatların ebedi ve sade beraklığıyla, basit ama çok derin bir mesajı aktarmaktadır: İstiraptan kurtulup huzura kavuşmanın bir yolu vardır.

Eckhart halen geniş çapta yolculuk yapmakta, öğretilerini dünyanın her yanına götürmektedir. Kendisi 1996'dan beri Vancouver, Kanada'da yaşamaktadır.